Diamantová svatba

Dne 5. června 1954 si řekli své ano na MNV v Pecce a poté i v kostele sv. Bartoloměje v Pecce Věra a Vlastimil Rejmontovi. 60 let společného života diamantovou svatbu oslavili 7. června na Úřadě městyse Pecka za přítomnosti dcer Věry a Vlasty s rodinami a jejich největší radostí deseti pravnoučaty.

Milá maminko a tatínku, chtěli bychom Vám touto cestou ještě jednou poděkovat za péči a lásku, kterou nám všem celý život dáváte a popřát Vám do dalších společných let hlavně hodně zdraví a spokojenosti.

Vaše děti

Oslavili svá životní jubilea

Ve 2. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní výročí tito naši spoluobčané:

- Věra Bílková z Pecky – 89 let
- Božena Stuchlíková z Pecky – 85 let
- MUDr. Františka Svobodová z Vidonic – 80 let
- Hermína Samková z Pecky – 88 let
- Věra Stuchlíková z Pecky – 80 let
- Milada Záveská z Bělé – 88 let
- Zdena Dreslerová z Pecky – 85 let
- Božena Šubrtová z Pecky 88 let
- Milan Letošník z Pecky – 85 let
- Ladislav Stuchlík z Kalu – 85 let
- Josef Vágenknecht z Pecky – 80 let
- Miroslav Procházka z Pecky – 80 let
- Jaroslav Stárek z Pecky – 85 let
- Růžena Rejčová z Pecky – 89 let
- Augustin Plecháč z H. Javoří – 92 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili:

- Helena Blažíková z Pecky
- Květuše Erbenová z Horního Javoří
- Josef Stuchlík z Vidonic

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v září 2014.
Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse.
Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.
Uzávěrka příštího čísla bude 1. září 2014.
Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat zaslané příspěvky.

Listy Peckovska
Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.
Červen 2014, ročník XXIV.
Řídí redakční rada ve složení:
Petr Pavel, Věra Kociánová, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Albrechtová, Jan Murdych, Lenka Knapová
grafická úprava: Zdeněk Kalenský
E-mail: podatelna@mestys-pecka.cz, knihovna.pecka@cbox.cz
http: www.mestys-pecka.cz
Počet výtisků 250
Cena 15 Kč

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Ročník XXIV
číslo 2/2014
červenec–září 2014

Z obsahu:

• Léto na hradě – str. 3
• Pohádková Pecka – str. 9
• První světová válka – z deníku vojáka – str. 15–17
• Umělci výzdoby kostela sv. Bartoloměje – str. 18–19
• Okrsková hasičská soutěž byla na Pecce – str. 21–22
• Program akcí na koupališti – str. 23

Harantovo výročí připomněla i Česká národní banka

Ve středu 11. června byla v klenbovém sále hradu slavnostně pokřtěna stříbrná pamětní mince v hodnotě 200 Kč, kterou letos vydala Česká národní banka ke 450. výročí narození Kryštofa Haranta.

Po 400 letech je to první takto slavnostní připomenutí památky nejznámějšího peckovského pána. Dosud totiž existoval pouze zlatý medailon, který si nechal Kryštof Harant vyrazit sám a to v roce 1619 při příležitosti svého uvedení do funkce prezidenta české komory, tedy vlastně ministra financí „zimního krále" Fridricha Falckého.

Nová stříbrná mince byla vydána v nákladu 17 300 kusů, z nichž většina, tj. 11 300 kusů byla ražena ve špičkové kvalitě s ryzostí kovu 925/1000 stříbra. Nedílnou součástí mince je také její encyklopedická karta.

(pokračování na 3. straně)

I taková byla dobrodružná výprava po stopách Kryštofa Haranta na Jeruzalém.

Více na str. 11

Na plánovaných akcích intenzivně pracujeme

Vážení spoluobčané,
než jsme se nadáli, máme tu léto, jedno z nejkrásnějších ročních období, kdy všechno roste, kvete a voní. Příroda nám ukazuje, co všechno dovede.

Právě v tomto období se intenzivně pracuje na plánovaných akcích, které byly zařazeny do obecního rozpočtu, na některé se daří získat dotace.

Největší ruch je a bude kolem hradu a na samotném hradě. Pokračují zde práce na regeneraci zeleně v parku, byly pokáceny nebezpečné a nemocné stromy, odstraněny náletové dřeviny. Dále bude založen nový trávník nad rodinnými domky, vysázen sad z ovocných stromů a provedeny zdravotní řezy na vzrostlých stromech.

Stavební firma pana Zverce pokračuje na opravě havarijního zdiva na jižní stěně hradu. Na podzim zde ještě proběhne další etapa výměny 11 kusů oken za materiálové kopie.

Práce pokračují i na kostele sv. Bartoloměje, provádí se odstranění vlhkosti základů, zhotovení drenáží, napojení dešťových svodů na kanalizaci a oprava okapového chodníku. Firma Vitraj Glas opět restauruje další 3 vitrážová okna kostela. Před kostelem bude zrestaurován kamenný kříž.

Na hrad i na kostel se opět podařilo získat dotaci z Programu městských památkových zón.

V současné době se připravuje rekonstrukce komunikace ve Špačníkách a oprava chodníků pod Hostincem pod hradem. Snahou je, aby naše děti již v září absolvovaly tento úsek do školy bezpečně.

Do základní školy o prázdninách opět nastoupí firma Vekra zrealizovat výměnu dalších oken a dveří, abychom pokračovali v záměru úspor energií ve veřejných budovách. Nechceme, aby mateřská škola byla pozadu, proto je připraven projekt na zateplení budovy školky a zřízení samostatného vytápění pomocí tepelného čerpadla a samostatné plynové kotelny. Na tuto akci jsme se pokusili podat žádost o dotaci na Státní fond životního prostředí.

Před dokončením je projekt na opravu márnice, která je ve velmi špatném stavu. Rádi bychom po získání stavebního povolení zahájili i tuto rekonstrukci.

Díky kabelizaci rozvodů nízkého napětí v Kalu se nám podařilo obnovit veřejné osvětlení, které již bylo zastaralé. Byl proveden nový rozvod zemním kabelem a instalovány nové stožáry včetně světel.

Probíhají přípravné práce na výstavbě hřiště ve Staňkově za Čeperkou. Získali jsme stavební povolení, nyní probíhá výběrové řízení na dodavatele stavby. Rádi bychom, aby práce byly zahájeny v co nejkratším termínu.

Snahou zastupitelů je podporovat činnost našich spolků a sdružení. Již několik let funguje dotační program obce, který je využíván organizacemi z našich obcí. Finanční příspěvky slouží jako podpora činnosti dětí a mládeže.

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem těm, kteří pořádají akce pro veřejnost. Ráda bych je všechny jmenovala, ale mohlo by se stát, že bych na nějaké jméno zapomněla, a to by mě velmi mrzelo, protože věnovat svůj čas pro druhé je v této době velmi cenné. Moc si vážím všech, kteří tuto práci vykonávají.

Rádi bychom, aby akce typu Ekoden ve sběrném dvoře, Pochod na Jeruzalém, Noc s Kryštofem Harantem, dětské dny, sportovní klání zvané Harantiáda, Peckakros, Silvestrovský běh apod. se staly tradicí a každoročně se objevovaly v nabídce kulturního a společenského kalendáře našeho městečka.

Na závěr bych chtěla poděkovat i vedení Mladých hasičů, divadelního souboru Smajlík, mladých volejbalistů za jejich bohatou činnost a reklamu našich obcí.

Přeji vám všem příjemné prožití léta, dostatek odpočinku a načerpání nových sil.

Hana Štěrbová

pozvánka

Knihovna Kryštofa Haranta vás srdečně zve
na cestopisnou besedu

NAHLÉDNUTÍ DO RUSKA

která se koná v rámci cyklu Čtení v knihovně
ve středu 3. září v 16.00 hod.
O návštěvě Moskvy a Leningradu nám bude vyprávět
Olga Jakubcová
součástí besedy bude i promítání fotografií

Knihovna Kryštofa Haranta, Pecka 2, 507 82 Pecka, tel.: 493 799 525, www.pecka.knihovna.cz

Vyhodnocení cyklistů za rok 2013

Sice již máme skoro polovinu roku 2014 za sebou, ale přesto je třeba se poohlédnout za rokem 2013, který byl pro peckovský oddíl Cykloharant Pecka velice úspěšný. Oficiální výsledky celostátní soutěže v cykloturistické aktivitě PCA za rok 2013 byly zveřejněny až po uzávěrce předchozího čísla Peckovských listů.

Do celostátní soutěže jsme se přihlásili na obhajobu čtvrtého místa. Připomínám zde, že se hodnotí výsledky celého oddílu a kategorie od mladších žáků až po seniory.

Výsledek dopadl nad očekávání dobře. Sice jsme v žádné kategorii neobsadili první místo, ale celkově třetí místo za oddíly z Brna a Litvínova je historicky naše nejlepší. Účastníci soutěže za oddíl Cykloharant Pecka ušlapali v roce 2013 v sedle kol 64 772 km. V historii oddílu to je již úctyhodných 913 109 km. Jak dopadli naši nejlepší: v kategorii mladší žáci obsadil Matěj Hank druhé místo. V dorostenkách Žaneta Bernardová třetí a Michaela Pavlová čtvrté místo. V dorostencích je v popředí naše trojice již několik let, a to Tomáš Hank třetí, Jakub Nosek čtvrtý a dobře dopadl i Lukáš Rejl, který obsadil sedmé místo. V nejprestižnější kategorii mužů se umístil tradičně nejlépe Zdeněk Vlačiha, ale tentokrát „až“ druhý. V celostátní soutěži jsme měli přihlášeno 38 cyklistek a cyklistů. Všem upřímně děkuji za vzornou reprezentaci Pecky a jejího okolí. Výsledek je o to cennější, že Pecka se nachází v kopcovité oblasti, a když se chceme dostat domů, musíme skoro vždy do kopce. Kopce však jsou kořením cyklistiky.

Co napsat na závěr. Z výsledků prvního ročníku Harantiády je patrné, že v Pecce a okolí je dosti pohybově nadaných dětí, jen je potřeba je podpořit. Všichni kolem sebe vidíme, jak generace sportovců na Pecce stárne a sport upadá. Každý na to má svůj názor, možná i pravdivý, ale bez jednotlivých sportovců se jen těžko dá něco dělat. Možná někoho uspokojí to, že ostatní města a vesnice v okolí jsou na tom podobně a na procento obyvatel možná i hůř. Jsou však místa, kde na tom jsou lépe než Pecka v největší sportovní slávě. Problémů a otázek je mnoho. Návyk dětí ke sportu začíná v rodině, druhý díl je škola. Vzpomeňte, jak vás dokázali povzbudit při sportu páni učitelé Karel Rádle a nebo Jiří Styblík. Na ta léta dodnes nemůžete zapomenout. Co bude však dál…

Do dalšího období letošního roku vám všem přeji pevné zdraví a úsměv na tváři. Nezapomeňte, že pohyb je nejlepší lék na špatnou náladu.

Josef Berger

Program kulturních a sportovních akcí na koupališti

Pragram léto 2014:

28. červen	• Tenis Pecka Open 2014 – 3. kolo
28. červen	• Novopacký šutrák – výstava modelů
5. červenec	• Cyrilometodějský pohár ve volejbalu smíšených družstev, od 9.00
5. červenec	• Skupina Efekt, od 20.30
12. červenec	• Turnaj v plážovém volejbale
19. červenec	• Tenis Pecka open 2014 – finále
26. červenec	• Smíšený míčový sedmiboj
2. srpen	• Folk a country festival
16. srpen	• Turnaj ve volejbale
23. srpen	• Turnaj trojic v nohejbale
30. srpen	• Míčový sedmiboj
5. září	• Koncert skupiny Tři sestry
6. září	• Turnaj v malé kopané
4. říjen	• Zavírání šoupátek 2014

naším národním týmem a Finskem o bronzovou medaili. Vyhráli Finové.

Nástupem soutěžních družstev o 18. hodině a vyhlášením výsledků byla oficiální část odpoledne ukončena a následovala zábava při hudbě, na kterou byli všichni přítomní srdečně pořadateli pozváni. Jaké bylo čerstvé zhodnocení průběhu sportovního odpoledne? „Soutěží se za každých podmínek a ty dnes byly náročnější, ale zvládlo se to dobře, bez zádrhelů až na krátký výpadek elektřiny. Poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě a zajištění průběhu soutěže," konstatoval hlavní rozhodčí.

Velitel pořádajícího SDH Pecka Aleš Pavel dodal: „V letošním roce připadlo konání okrskové soutěže v požárním sportu našemu Sboru dobrovolných hasičů Městyse Pecka. Po počátečních problémech s hledáním místa konání soutěže jsme požádali vlastníky pozemků u parkoviště hradu Pecka, pana Josefa Bergera a pana Pavla Krátkého, kteří nám vyšli vstříc a prostor pro konání soutěže poskytli. Tímto jim chceme poděkovat za ochotu. Dále za SDH Pecka děkujeme těm, kteří svým dílem přispěli k zajištění akce – Úřadu městyse Pecka, Ladislavu Rolfovi, Radomíru Pavlovi, Karlu Machkovi, Petru Klimešovi, Radku Janatovi, HZS z Nové Paky, Autoopravně Bedrník, Policii ČR, Břetislavu Klůzovi, Kynologické organizaci Stará Paka, Pivovaru Nová Paka a. s., Pile Wolf & syn s. r. o., Jiřímu Ježkovi, zdravotnici Markétě Stránské z Mlázovic a skupině rozhodčích v čele s Václavem Záveským. Poděkování patří členům Sboru dobrovolných hasičům Městyse Pecka a jejich rodinným příslušníkům, kteří se zasloužili o přípravy a následný zdárný průběh okrskové soutěže. To je jenom zlomek lidí, díky nimž bylo možné tuto akci uskutečnit."

Výsledné pořadí družstev vyplynulo u kategorií Ženy a Muži podle výsledků dosažených ve štafetě a požárním útoku, u kategorií Děti a Veteráni pouze podle času v útoku.

kategorie Muži

pořadí	soutěžní družstvo	čas útoku ve vteřinách
1.	Vidochov 1	24,60
2.	Lhota u Pecky	31,72
3.	Bukovina u Pecky	34,34
4.	Vidochov 2	29,02
5.	Kal	38,76
6.	Bělá u Pecky	36,96
7.	Vidonice	50,78
8.	Vidochov 3	38,14
9.	Pecka	75,34

kategorie Ženy

pořadí	soutěžní družstvo	čas útoku ve vteřinách
1.	Vidochov 2	27,14
2.	Lhota u Pecky	30,28
3.	Vidochov 1	38,68
4.	Staňkov	48,16
5.	Kal	44,26
6.	Pecka	36,16

kategorie Veteráni

pořadí	soutěžní družstvo	čas útoku ve vteřinách
1.	Bukovina u Pecky	52,95
2.	Vidonice	58,36
3.	Kal	60,61

kategorie Děti mladší

pořadí	soutěžní družstvo
1.	Vidochov

kategorie Děti starší

pořadí	soutěžní družstvo
1.	Pecka 1
2.	Pecka 2

Je velmi dobře, že se zájem o hasičství vytváří již od útlého dětství. A jak je při takovýchto soutěžích vidět, děti to baví a rády se před dospělými předvedou. Mají však také i své soutěže, kterých se s úspěchem účastní. Hodně přitom záleží, jak se výchově dětí ve sborech věnují a snaží se stále je pozitivně motivovat. Jedním z předpokladů kvalitní práce s dětmi je vytvoření vhodného zázemí, tzn. vybavení hasičskou výstrojí a výzbrojí odpovídající věku, podporou práce vedoucích kroužků, vymezení prostoru pro nácvik a pořádání soutěží. V tomto případě připomínám již vyslovenou myšlenku takovéto stálé hasičské zázemí vybudovat v Pecce v prostoru za fotbalovým hřištěm. Zda by tato myšlenka mohla být realizovatelná a v jakém časovém horizontu, záleží na postoji místního okrskového výboru hasičů, podpory jednotlivých sborů, především aktivity Sboru dobrovolných hasičů v Pecce a též přístupu Úřadu městyse Pecka. Určitě to stojí za projednání. Takovéto stálé cvičiště bude jistě využíváno jak mládeží, tak i dospělými členy hasičských sborů.

Petr Pavel

(pokračování z 1. strany)

Slavnostní prezentaci uvedl předseda Evropské numismatické asociace Evžen Škňouřil. Pokřtění mince posypáním „bankovkovou drtí" (vlastně rozstříhanými pětitisícovkami!) se následně ujala starostka Hana Štěrbová. První představená mince společně s pamětním razítkem, vyrobeným výhradně pro tuto příležitost, pak byla předána do sbírek hradu a v nejbližší době uvažujeme o jejím vystavení v expozici historické trasy.

Tři mince, jako unikátní sběratelské kousky, byly vzaty (za původní zvýhodněnou cenu 500 Kč) do prodeje pro případné zájemce z Pecky. K dostání jsou výhradně v pokladně hradu.

Věra Kociánová

Krátce z hradu

- Hrad má konečně nové webové stránky s moderním redakčním systémem, díky kterému je možné informace zařazovat ještě plynuleji a přehledněji. Věříme, že návštěvníci stránky ocení.
- Cestovatel a dokumentarista Miroslav Náplava bohužel změnil termín své expedice do jižní Afriky. Jeho beseda Kryštof Harant forever!, která měla být původně 30. srpna, se tedy přesouvá na později. Termín bude ještě upřesněn!
- Novinkou letošní sezony na hradě bude automat na ražení pamětních mincí. Pokud se neobjeví nečekané překážky, měl by být automat instalován už na začátku července. Nabízet bude mince se dvěma motivy – na jedné by měl být portrét a erb Kryštofa Haranta, na druhé hrad a znak městečka Pecky.
- V jednání je krátkodobé zapůjčení výtisku prvního vydání cestopisu Kryštofa Haranta z roku 1608 ze sbírek Národního muzea v Praze. V expozici hradu Pecka by měla být vzácná kniha vystavena první srpnový týden.

-vk-

Projekt Faber – pohadku o Bajajovi zhlédly stovky dětí

Koncert pro harfu a violoncello v klenbovém sále

Léto na hradě

Sobota 28. června
od 19 hod.
Musica Antiqua

Sobota 12. 7.–sobota 19. 7.
Šermířská vystoupení

Sobota 19. července
od 21.30 hod.
Ohňová šou

Sobota 26. července
Hudební pouť
za Kryštofem Harantem

16. a 17. července
Fortis
– šermířská vystoupení

Pouťový víkend
23. a 24. srpna
Šermířské pohádky
– SHŠ Rego Vrchlabí

Pouze neděle 24.8.
od 12 a 16 hod.
Loutkové představení
pro děti

Sobota 6. září
14, 16 a 18 hod.
Dobývání hradu Pecka

Sobota 20. září
od 14 hod.
Kryštof Harant ve světle nových objevů (Malá odborná konference)

Změna programu vyhrazena! **www.hradpecka.cz**

Konec školního roku – čas výletů

1. stupeň

Závěr školního roku je již tradičně ve znamení školních výletů. Dne 10. června vyjel 1. stupeň naší školy dvěma autobusy do Prahy. První cesta vedla k přístavu parníků, kde jsme se nalodili a vyjeli po Vltavě směr zoologická zahrada. V pražské ZOO nás uvítal velký prostor plný zvířat a zvířátek. Děti byly natěšeny na pavilon velemloků, který se nacházel v půli naší cesty za poznáváním zvířecího světa. Polovina žáků si cestu zahradou zkrátila na sedačkové lanovce a druhá šla raději pěšky. Děti nejvíce zaujali lední medvědi, obří želvy a šelmy požírající maso. Pochopitelně také hledaly stánek se suvenýry, aby něco mohly přivézt domů. I přes velké teplo se výlet vydařil a děti si odnesly spoustu zážitků.

Denisa Pěničková

7. třída

Na úterý 10. června jsme naplánovali turistiku. Ani tropické počasí nás nemohlo odradit. Hned ráno jsme vyrazili směr Vřesník. Po krátkém odpočinku na bukovinské křižovatce a na Vřesníku jsme sestoupili do Brtve. A již jsme uviděli Byšičky. Pro velké teplo byly ovšem operativně změněny plány, kostelík jsme si prohlédli pouze z povzdálí a prošli Bažantnicí do centra Bělohradu. Odpočinek byl potřebný, nanuky, zmrzliny, doplnění tekutin a relax ve stínu. Před polednem jsme vyrazili do Hůry, její chlad nás osvěžil, stejně jako studánka, kterou jsme potkali. O polita trička nebyla nouze. Další odpočinek nám poskytly lavičky na bukovinském hřbitově – naštěstí jen ty lavičky. Po překonání krize jsme prašnou polní cestou vystoupili na Krkonošskou vyhlídku a úspěšně došli do cíle.

I přes vedro a jiné nástrahy jsme ušli více než 10 kilometrů docela spořádaně a s veselou myslí a již jsme spřádali plány na další výlety. Turistice zdar.

Libor Stuchlík

8. třída

Na dvoudenní výlet jsme vyrazili 9. června do pididálky, konkrétně do Nové Paky. Ráno jsme odjeli autobusem, na zahradě na Vlkově jsme odhodili zavazadla a vyrazili na turistický výšlap.

Naším cílem byl původně stavský kostelíček, ale nakonec jsme vybrali cestu lesem kolem zaniklé tvrze Mokřice a údolím potoka na Kumburský Újezd. Tady jsme se doplazili do motorestu a doplnili tekutiny. Původní nadšení z krásného počasí se změnilo v hodnocení: slunce pálí, ptáci řvou, kytky smrdí. Z Kumburského Újezda jsme se opět vydali na Vlkov.

Na zahradě bylo veseleji, zejména díky litrům vody vylitým na většinu přítomných. Pak jsme si zahráli skalní golf a věnovali se dalším zábavám (kopaná, pinkání s míčem, polévání spolužáků). Rozdělali jsme oheň, postavili stany a začali tábořit. Slunce se přesto rozhodlo, že se jen tak nedá a pálilo jako pominuté.

Večer bylo líp. Oheň hořel, ochladilo se a u ohně se pěkně povídalo. Po setmění jsme na moment zalezli, ale po půlnoci vypukla noční bojová hra na schovávanou. Neztratil se nikdo (jen dva pády do potoka). Asi ve dvě hodiny po půlnoci už všichni spali.

Ráno 10. června opět slunce a jeho nekonečná snaha nás ugrilovat. Vydali jsme se jen na kratší cestu po lese a nakonec skončili na dětském hřišti. Po poledni jsme sbalili svůj tábor a přes zastávku u horolezecké stěny jsme dorazili k autobusu a domů s cílem neupéct se.

PS: Ježek hrozně dupe, ptáci poránu řvou jako pominutí a potok opravdu není potmě vidět.

Alena Müllerová

6. třída

Naším cílem v horkém letním dni 11. čevna byl areál IQlandie v Liberci.

Ráno cesta vlakem ještě ušla a my se neuvařili. Trochu horší pak byl přesun do areálu IQlandie. Klimatizovaná budova nám ale poskytla vhodné útočiště před útočícími stupni Celsia. Tady jsme se po odpípnutí čárového kódu na náramku vydali šmejdit.

A bylo opravdu co zkoumat. Vyzkoušeli jsme si, jak s námi zatřese zemětřesení, jak nás ofoukne vichřice. Vydali jsme se do středu Země a animovali zápas dinosaurů. Zkoumali jsme, co všechno umí naše smysly, a chvíli šikanovali dálkově ovládaného robota. Oddělení Sexmise po počátečním horečném zájmu bylo rychle opuštěno a zajímavější se ukázaly obří mýdlové bubliny. Cesta na střechu za rámusidly všeho druhu nám připomněla nepříjemnou skutečnost, že venku je opravdu vedro.

V 10.30 jsme se přesunuli do planetária na hodinový pořad složený z představení jarní oblohy a filmu o cestách Charlese Darwina. Z IQlandie jsme zamířili do Centra Babylón. Tady jsme zjistili, že malé městečko krámků je téměř vybydlené. I tady jsme si však našli zábavu v podobě 4D filmu o průletu kaňonem.

I přes drobné neplechy ve vlaku jsme v pořádku dorazili v pozdním odpoledni domů.

Alena Müllerová

Okrsková hasičská soutěž byla v Pecce

Pořadatelství letošního okrskového kola v požární soutěži družstev připadlo SDH Pecka. Hasiči ji připravili na sobotu 24. května 2014.

Soutěžní družstva hasičských sborů peckovského okrsku se po sobotním poledni začala sjíždět na Popluží, kde peckovští hasiči pro soutěž připravili prostor na mírně svažité louce za parkovištěm pro hrad Pecka. Vytyčili plochu pro požární útok o dvou proudech a pro štafetu dráhy o délce 100 m s překážkami. Čas dosahovaný v obou disciplínách byl vyhodnocován, jak již tomu bylo v předcházejících letech, elektronicky (i když klasické stopky byly připraveny v záloze). Voda pro požární útok se čerpala z doplňované nádrže. Další nezbytné vybavení pro spokojenost přítomných hasičů a jejich příznivců také nechybělo. Ve stáncích bylo nabízeno občerstvení. Voněly opékané plátky masa, klobásy a guláš. Na odbyt šlo točené pivo, alkoholické i nealkoholické nápoje a další pochutiny. Veliký plátěný stan skýtal přístřeší a možnost posezení. Pořadatelé nezapomněli ani na malé děti. Ty se mohly vyskákat ve velikém nafukovacím hradu.

Okřídlené rčení, že k hasičům patří voda, a nejen ta v požární nádrži, se potvrdilo. Přestože počasí v předchozí dny v týdnu bylo velmi příznivé, páteční déšť louku namočil, sobotní celodenní oblačnost s pozdnější vydatnou dešťovou přeháňkou jen blátivý terén dotvořila.

Zahájení soutěžního odpoledne se opozdilo asi o půl hodiny. Soutěžní družstva nastoupila v půl druhé. V Pecce všechny uvítala a zdaru ve sportovním zápolení popřála starostka obce Hana Štěrbová, nezbytná bezpečnostní upozornění a základní pokyny k pravidlům soutěže sdělil hlavní rozhodčí Václav Záveský z Radkyně.

Požární útoky zahájilo družstvo mladších dětí z Vidochova. Tyto nejmenší děti předvedly, s jakým zaujetím do toho jdou a jak dobře jsou secvičené. Po nich nastoupila dvě družstva starších dětí z Pecky (Soptíci) s nemenším zápalem ukázat, co dovedou. A že jim to šlo dost dobře. Muži mezitím začali nastupovat na štafetu. Po dětech požární útoky prováděly Ženy, šest družstev. Po nich pokračovala tři družstva mužů – Veteránů a soutěž uzavírali Muži, devět družstev.

Rozmočený, blátivý terén ztěžoval běh. Z důvodu bezpečnosti byla na štafetě z dráhy odstraněna kladina. Občasnému uklouznutí se zabránit nedalo. I při požárních útocích došlo k pádům. Drahocenné vteřiny přitom naskakovaly také tím, že se opozdila voda nebo naopak byla natlačena v hadicích dřív a ty pak nešly natáhnout. Pozitivní však bylo, že nedošlo k žádnému úrazu.

Po skončení soutěže profesionální hasiči Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje z Nové Paky předvedli ukázku vyproštění osob z havarovaného osobního automobilu s využitím moderní techniky a poskytnutím první pomoci zraněným. Druhou neméně zajímavou ukázkou bylo předvedení cvičení se psy členy kynologického oddílu ze Staré Paky. Ani fandové hokeje nepřišli zkrátka. Ve stanu se na plátno promítal přímý přenos semifinálového hokejového zápasu z MS mezi

Nechtěl byste si vzít maminku?

Ženské už se o mě neperou…, ale můj přítel Hovorka, vdovec, svěřil mi svůj příběh: Připravuji na podpal svá krbová kamna. Crrr! Někdo zvoní… S ušmudlanýma rukama a v omšelých domácích kalhotách stojím na prahu dveří – a přede mnou na rohožce andělské stvoření. Rozpuštěné vlasy lemují krásný obličej a ani neskrývají plně kšandy od sportovního batůžku na zádech. „Dobrý večer, nevím, jak překonat rozpaky, nechtěl byste si vzít moji maminku?“ zčervenala jako pivoňka.

Pár vteřin jsem se nemohl nadechnout. „Znám já vůbec vaši matku? Pojďte dál, schovám vás před zvědavými sousedy.“

Slečna Jitka se vyzpovídala, po maturitě odejde z našeho města a nechce, aby maminka žila opuštěná. Před několika lety ovdověla a… dcera sbírala odvahu a přišla s nabídkou na můj práh.

Vyprovodil jsem gymnazistku před dům a jen tak plácnul, jestliže na maminku padne smutek, může vzít za kliku mých dveří. – „Dobrý večer,“ pozdravila mě všetečná sousedka.

Druhý den jsme se potkali a sousedka zostra. „Co jsem to viděla, sousede, na vlastní oči?“ Nachýlila se ke mně: „Ruce pryč od toho žabce.“

Uběhlo pár dní a já se zase snažím rozdmýchat krb. Crrr! Koho ke mně zase čerti ženou? – „Dobrý večer… víte, já mám dceru Jitku, říkala, že kdyby na mě padla samota…“ Bože, ta podoba. „Pojďte dál, schovám vás před zvědavými sousedy. Host do domu…“ Nevyhodil jsi dceru, nevyhodíš matku. Pohovořili jsme, vypili dva kalíšky a loučíme se před domem. – „Dobrý večer,“ šlehlo z okna nade mnou.

Druhý den mě stavěla všetečná sousedka: „Ne, že bych se do všeho míchala, sousede… také nejsem bystré očko, ale co jsem včera viděla na vlastní oči?“ Nachýlila se ke mně a ztišila hlas. „Ruce pryč od mámy. Ona obrala o byt a všechny úspory jednoho dědka v sídlišti a druhého prý nejen svlíkla do podvlíkaček, ale uklátila k smrti… Ruce pryč od satorie! Ani štrúdl upíct neumí.“

„Díky za informace, paní Bartoníčková, ale matka je – matka kus!“ a dodal jsem štiplavě: „Když do pekla, tak na pěkným koni.“

„Uběhlo pár dní samoty, v krbu praskal oheň a na město padl soumrak“ – povídá můj soused Hovorka. V domácím omšelém oblečení si kuchtím večeři. Crrr! Kratičké zvonění.

Courám se ke dveřím,otevřu – na prahu stojí sousedka Bartoníčková.

Civím na to zjevení. „Nechtěl byste… Žít se mnou?“ Zapýřila se. Přinesla jsem vám štrúdl.

Zhluboka jsem se nadechl.

„Pojďte dál, schovám vás před zvědavými sousedy. Host do domu, Bůh do domu…“

Hovorka dovyprávěl a já nalil třetí kalíšek jalovcové kořalky. „No a ?“ povídám. „Proč ne…“

Jen lituju, že na mé rohožce nestál potřetí ten štíhlý anděl s batůžkem na zádech a nezeptal se: „N e c h t ě l b y s t e ž í t s e m n o u ?“

Miroslav Procházka
507 82 Pecka 244

PECKA VE ZNAMENÍ ROKU HARANTA

Oslavy 450. výročí narození Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic, pána na Pecce

28. 6. ❧ Musica Antiqua
Tradiční koncert vážné hudby

12.–19. 7. ❧ Představení historického šermu a tance

26. 7. ❧ Hudební pouť za Kryštofem Harantem
Literárně-hudební pásmo

15. 8. ❧ Collegium 419
Missa quinis vocibus Kryštofa Haranta

24. 8. ❧ Tradiční Bartolomějská pouť

6. 9. ❧ Dobývání hradu Pecka

13. 9. ❧ Harantiáda
Sportovní klání pro děti

20. 9. ❧ Peckobraní – peckohraní

20. 9. ❧ Kryštof Harant ve světle nových objevů
Malá vědecká konference
Změna programu vyhrazena!

Mediální partner:

www.hradpecka.cz
www.pecka.knihovna.cz
www.kemppecka.cz

9. třída

V neděli 8. června jsme se v 8 hodin sešli na vlakové zastávce v Nové Pace. Nebylo nás mnoho, 8 deváťáků a dva dospělí jako dozor. Cílem cesty byly Doksy, kam jsme po necelých třech hodinách dorazili.

Obloha byla jako vymetená, slunce bylo v plném žáru. Do kempu to bylo nějakých 2,5 km. Krosny s nejnutnějšími věcmi se v tom teple pěkně pronesly. Ubytování jsme zvládli rychle. Po krátkém odpočinku jsme vyrazili dobýt nejvyšší vrchol v okolí – Bezděz. Už z vlaku jsme si všimli jeho výšky. Cesta vedla písčitými cestami borovým lesem, který nás chránil před slunečními paprsky. Po zhruba pětikilometrové příjemné cestě jsme vyšli z lesa. K hradu to bylo už jen 500 m, ty ale stály zato. Příkré stoupání a hladké kameny znepříjemní cestu nejednomu turistovi. Přesto jsme ale všichni mohli zvolat, že vrchol je dobyt. Bonusem pak byl výstup na věž, odkud bylo krásně vidět široko daleko. Zpátky už se šlo mnohem lépe. Odměnou byla výborná točená zmrzlina. Do kempu jsme se vrátili chvilku před večeří. Den jsme zakončili společenskými hrami.

Pondělí se počasím příliš nelišilo, bylo ještě trochu tepleji. Marně jsme vyhlíželi mrak. Tentokrát jsme si vyšlápli na túru kolem Máchova jezera. Opět nás chránily borové lesy, tentokrát byly o něco řidší než na Bezděz. Vynechali jsme vrcholové prémie na Havířský vrch a kopec jménem Borný. Přístupu k Máchovu jezeru bránily ploty, takže k vodě jsme se dostali až ve Starých Splavech. Odtud jsme do Doks, přestože to byly necelé 3 km, dojeli vlakem. Opět jsme absolvovali 2,5 km do kempu. Trochu jsme zregenerovali odpočinkem, někteří i krátkým spánkem. Děti regenerují rychle, takže se šly ještě vyřádit na nafukovací trampolínu. Po večeři jsme čas trávili opět společně.

V úterý jsme se sbalili a opustili kemp. Prohlédli jsme si město a navštívili Památník K. H. Máchy. Slunce opět ukázalo svoji sílu. Otevřená okna ve vlacích ale vytvořila příjemný vánek, takže to bylo vcelku snesitelné. Do Pecky jsme přijeli v 16.20 hod. Všichni se těšili domů – někdo na sprchu, někdo do bazénu.

Závěr: ušli jsme kolem 30 km, vypotili litry potu, někteří se hezky opálili, někteří se hezky spálili, někteří překonali sami sebe. Každý z nás si odvezl několik komářích (snad) štípnutí a snad také nějaký ten hezký zážitek. Počasí přálo víc, než bychom si sami přáli. Byly to příjemně strávené dny.

Šárka Kodymová

Zpráva – 5. anglické dopoledne

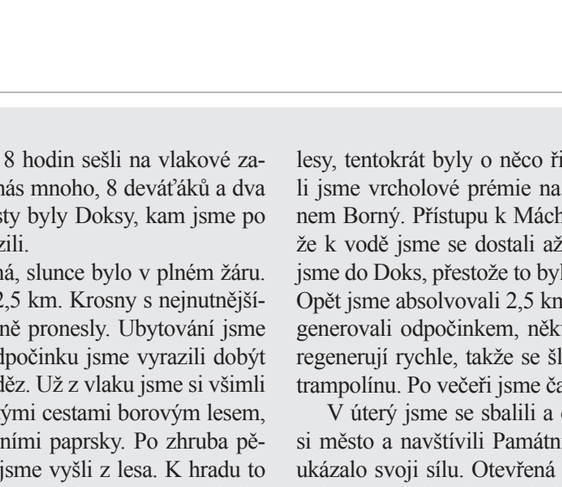

Další netradiční dopoledne měli možnost zažít žáci naší školy. V pátek 2. května se konalo 5. anglické dopoledne, kdy se všichni učitelé a žáci celé dopoledne účastní hravých aktivit, při kterých mluví anglicky. Téma tohoto dopoledne byly volnočasové aktivity.

Žáci prvního stupně si nejprve zopakovali již známou slovní zásobu, se kterou se setkali během minulých anglických dopolední – barvy, zvířata, ovoce a zeleninu i dny v týdnu. Nově se pak naučili několik volnočasových aktivit – číst knihu, hrát fotbal, jezdit na kole a další. Vše proběhlo hravou formou za pomoci obrázků, pantomimy, hry Touch či hry na sochy. Žáci 4. a 5. třídy také vytvořili plakáty, na které zaznamenali informace o sobě a o tom, co ve svém volném čase dělají.

Na druhém stupni si žáci také zopakovali zmíněnou slovní zásobu i fráze z obchodu a restaurace. Nově se naučili spoustu slovíček k volnému času pomocí hry Stand up and go a pantomimy. Poslech si procvičili na písni Lemon tree, kterou si společně zazpívali. Dokonce se dozvěděli i o volném čase dětí v Anglii. Měli tak možnost porovnat si to, jak se tráví volný čas v Anglii a v České republice. Vše zaznamenali na plakát.

Nejdůležitější však je, že se všichni dobře pobavili a navíc aktivně využívali anglický jazyk, a to nejen žáci od 1. do 9. třídy, ale i celý pedagogický sbor, který se na vedení těchto dopolední připravuje při pravidelných kurzech anglického jazyka vedených na naší škole. Která škola může říci, že všichni členové pedagogického sboru mají základy anglického jazyka? My ano a jsme na to náležitě pyšní.

Lucie Morávková

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Ekologický kroužek od podzimu do léta

I v letošním školním roce ve škole pracoval v naší škole ekologický kroužek. Do práce se s chutí zapojilo 15 dětí ze 2. a 3. třídy. Jako každým rokem, i letos jsme vyrobili ozdoby z přírodních materiálů a jeli jsme ozdobit stromeček do zoologické zahrady ve Dvoře Králové. Krásně jsme ozdobili dva stromky u pavilonu slonů a přitom jsme si prohlédli téměř celou ZOO. Na tuto roční dobu bylo velice teplé počasí, takže se nám zvířata předvedla ve venkovních výbězích v plné své kráse. Zvířata byla velice čilá, aktivní, proto jsme viděli daleko více než v letních horkých měsících.

Teplé počasí nás provázelo i celou zimu, proto jsme pouze jednou vyráběli krmítka pro ptáčky. Slunečnicí, semínky, strouhankou a lojem jsme naplnili květináčky a zavěsili je na stromy kolem školy, z části jsme utvořili lojové koule, které jsme také rozvěsili na stromky na školní zahradě. Krmítka ptáčkům potom vydržela po celou zimu.

Začátkem prosince – na Barborku – jsme dostali velký dárek. Přijel na návštěvu pan Ing. Bílek z KRNAPu a přivezl nám malého ježečka. Protože jsme se zapojili do projektu „Bodlinka“, který vyhlásilo středisko ekologické výchovy ve Vrchlabí, začali jsme se starat o malého ježka, který by ve volné přírodě nepřežil zimu. Dali jsme mu jméno Bodlinka. Nejprve jsme viděli film o ježcích, který nám p. Bílek komentoval, seznámil nás s tím, co ježek potřebuje, čím se živí a jak se o něho máme starat. V kabinetě jsme pro ježčího kluka připravili ohrádku 2x1 m s podestýlkou, slámou a senem. Každý den jsme mu nosili něco dobrého na zub. Nejvíce mu chutnaly kočičí konzervy, kočičí granule, ovesné vločky, tvaroh a strouhaná mrkev. Paní kuchařky mu posílaly z kuchyně ze zbytků jídel kousíčky vařeného masa, vařenou rýži nebo strouhaný sýr. Pan Bílek jezdil pravidelně jednou měsíčně Bodlinku kontrolovat a očkovat. My jsme ho naopak jednou týdně zvážili, abychom věděli, jak se mu u nás daří. Asi se měl dobře, protože z původní hmotnosti 480 g se dostal na 990 g. Takže na jaře jsme potom do volné přírody vypouštěli „pořádného“ ježka. Začátkem května jsme ho potom odnesli do lesa v blízkosti stupenského kostelíka. Loučili jsme se s ním velice těžce. Když jsme ho vypouštěli z košíka, objevily se i slzičky. Každý mu popřál něco hezkého do života – hodně zdraví, žádné nepřátele, hodně kamarádů, hodně potravy a hlavně, ať si brzy najde ježčí slečnu a mají spolu hodně dětí… Projekt byl velice zajímavý a byl jedinou příležitostí mít zvířecího mazlíčka, o kterého se běžně starat nemůžeme.

Odměnou za naši celoroční práci byl pobyt ve středisku ekologické výchovy libereckého kraje Střevlik v Oldřichově v Hájích. Na třídenní pobyt jsme odjeli ve středu 14. května. Na překvapení se již nedočkavě těšilo 13 dětí. A opravdu se bylo na co těšit. Po příjezdu jsme se ubytovali v moderně zařízených pokojích s vlastním sociálním zařízením. Nejprve jsme si pochutnali na dobrém obědě v jídelně, protože nám cestou pořádně vytrávilo. Než jsme do střediska dojeli, zastavili jsme se na prohlídku zámku Sychrov.

Odpolední program začínal prožitkovými hrami v přírodě, využívali jsme všech smyslů k poznávání přírody. Večer po večeři jsme si vyráběli indiánský lapač snů, aby nám v noci odháněl zlé sny. Všem se nám moc povedl a měli jsme opravdu ty nejkrásnější sny. Ráno jsme se po snídani již těšili, co nás čeká. Dopolední program se jmenoval Včelí putování. Začínal v učebně, nejdřív jsme viděli loutkovou pohádku o včelce Barunce. Potom jsme se dověděli některé zajímavosti ze života v úlu, nakonec jsme ochutnali med. Po svačině program pokračoval vycházkou po naučné včelí stezce, kde jsme si všechno vyzkoušeli prakticky. Zahráli jsme si pexeso, prohlédli jsme si úl a poznali jsme život včel v číslech. Odpoledne jsme pokračovali programem Člověk a kůň. Naučili jsme se, jak se o koně starat, připravili jsme jim čistou podestýlku a večerní krmení. Nakonec jsme si všichni v ohradě na dvou koních zajezdili. Tento program patřil k těm nejlepším.

Poslední páteční program nesl název Putování brouka Střevlíka. Opět se skládal ze dvou částí, první část teoretická probíhala v moderně vybavené učebně s počítači a mikroskopy. Po zvládnutí teorie a po svačince jsme dostali síťky, lupy a vypravili jsme se na vycházku kolem rybníka.

Josef Jan Leder (Lederer)

Je autorem kamenné křížové cesty, která se původně nacházela na hřbitovní zdi, nyní je vsazena u zdi kostela. Po umělecké stránce bývá skrovně doložené Lederovo dílo hodnoceno velmi dobře s poukazem na propracovanou anatomii i výraz figur. Křížovou cestu u kostela v Pecce Leder vytvořil na zakázku místního faráře Jana Dontha, pravděpodobně jako prosbu za ukončení katastrofální neúrody následované morovou epidemií, které postihly kraj v letech 1771, 1772 a 1773.

Josef Jan Leder byl do Pecky pozván v roce 1772 jako cituji „z kamene řezbář z Prahy“. Lederovým rodištěm je ale podle některých zdrojů Dolní Javoří kousek od Pecky. Narodil se 10. prosince 1719 v rodině mlynáře Jana Jiřího Ledera. Ten je (podle Viktora Blažka z NPÚ v Josefově) na javořském mlýně uváděn od roku 1697, přičemž se celkem třikrát oženil, naposled v roce 1718 s Annou Pulcovou, s níž měl také syna Josefa. Po otcově smrti zdědil mlýn Josefův nevlastní bratr Gottfried, což přispělo k definitivnímu rozhodnutí Josefa Jana Ledera, aby se začal plně věnovat umělecké činnosti. Pravděpodobně brzy po roce 1750 odchází do Prahy. Jako sochař a řezbář působil v Platnéřské ulici U kamenných hodin – vytvořil například sochu sv. Vavřince pro kostel na Petříně (cca 1756), sochy světců, andělů a puttiů pro kostelík P. Marie Pomocné u Bruské brány (ten je však už od zač. 19. odsvěcený a sochy byly převezeny neznámo kam), v severovýchodních Čechách je z jeho dílny snad jen sloup Nejsvětější Trojice v Pěnčíně u Jablonce nad Nisou. Nás však zajímá Lederova stopa právě u nás v Pecce a zde je nutno dodat, že kromě křížové cesty je mu připisováno i autorství řezbářské části vnitřního zařízení kostela, například kazatelny (kol. r. 1760) s figurálními reliéry a sochami alegorizujícími Starý a Nový zákon, jeho dílnou byly doplněny zřejmě také hlavní i vedlejší oltáře, rovněž v roce 1772.

Jan Josef Leder zemřel v Praze ve věku 59 let v roce 1778. Řezbářskému řemeslu stihl vyučit i svého syna Františka Xavera Ledera (1758–1811), který svého otce talentem i věhlasem převýšil.

Antonín a Josef Mühlové

Přenášíme se do konce 19. století. Svou stopu v peckovském kostele totiž zanechali i novopačtí malíři Antonín Mühl a jeho syn Josef. Připisuje se jim například autorství obrazu sv. Rodiny (v tomto kontextu jde o malou Pannu Marii a její rodiče sv. Annu a sv. Jáchyma) na postranním oltáři sv. Anny.

Antonín Mühl se narodil 23. května 1856 v Lázních Bělohradě. Od svých dvou let žil v Nové Pace, kde také 11. června 1905 zemřel. Je absolventem vídeňské akademie výtvarného umění. Zde prý jeho nadání upoutalo pozornost samotného vídeňského arcibiskupa kardinála Piffla, který mladému malíři zadal výzdobu řady chrámů v Uhrách a v Dolním Rakousku. Po návratu do Čech založil v Nové Pace malířskou dílnu a jeho církevní obrazy se prodávaly doslova do celého světa, na zakázky z Ruska maloval ikony, do Tyrolska vyvážel církevní prapory. Jeho práce zdobí kostely ve Vídni nebo v Czenstochowé, na území Čech patří k nejvýznamnějším obrazy v ambitech a křížová cesta na Svaté Hoře u Příbrami, výzdoby kostelů v Brně, Svitavách či Opavě. Malíř měl tedy obrovský záběr. V našem kraji si jeho díla kromě Pecky můžeme prohlédnout také v Lázních Bělohradě (hlavní oltář) nebo v Nové Pace (křížová cesta v paulánském klášteře).

Antonínův syn Josef se narodil 25. června 1877 v Nové Pace a zemřel 26. listopadu 1938 v Praze. Josef se vyučil v dílně svého otce, akademické vzdělání však neměl.

Josef Pátý

Narodil se v Pecce v čp. 98 v roce 1827, zemřel tamtéž v roce 1894. Řemeslu se vyučil v Broumově. Je autorem řady církevních plastik v blízkém i vzdálenějším okolí, např. v Nové Pace, v Mlázovicích, Stupné, Čisté, zasahuje až do Hradce Králové, Nového Bydžova či Kolína. V Pecce vytvořil sochy sv. Petra a Pavla a sochu Božího hrobu, na přání faráře Antonína Boukala pozlatil také oltáře, podle všeho je i autorem vyřezávaných kostelních lavic a možná i betléma. Více pravděpodobné ale je, že betlém pochází ze staršího období a Josef Pátý ho pouze opravil.

Josef Pátý byl sice laikem, jeho nadání však rozhodně bylo výrazné a vyučila se u něj řada regionálních sochařů, řezbářů a pozlacovačů.

Do historie městečka Pecky se Josef Pátý zapsal také jako lidumil a mecenáš – v poslední vůli odkázal domek se zahradou a pozemky, který dříve zakoupil, pro zřízení opatrovny, později mateřské školy.

Další řezbáři

Krucifix vyhotovil v roce 1686, ještě pro původní renesanční kostel, vrchlabský řezbář Punčocha za 3 zlaté. Rovněž pro původní kostel nechal farář Jan Petrš, známý svou propagací kultu sv. Jana Nepomuckého, už v roce 1738 (tedy necelých 10 let od jeho kanonizace) od královédvorského řezbáře Jana Kašpárka vyhotovit oltář sv. Jana Nepomuckého, který byl přenesen i do nového kostela.

Z původního kostela, z hlavního oltáře z roku 1680, jsou také sochy sv. Jana Křtitele a sv. Bartoloměje, které dnes stojí na zpovědnicích.

Další jednotlivé sochy a obrazy jsou díly neznámých autorů, často jimi byli i valdičtí kartuziáni. Každopádně z Valdic byly na Pecku po zrušení kláštera v roce 1782 převezeny například sochy kartuziánských světců sv. Bruna a Huga, možná i kazatelna včetně figurální výzdoby a snad i další díla, především ta, jejichž umělecká hodnota překračuje regionální úroveň, například sochy sv. Isidora, sv. Floriana, sv. Barbory či sv. Apoleny ve střední části kostela.

Z dostupných zdrojů připravila Věra Kociánová

Umělci výzdoby kostela sv. Bartoloměje

Kdo vlastně byli umělci, kteří vytvořili výzdobu zdejšího kostela? Kdy žili, čím byla ovlivněna jejich tvorba a jaká byla její úroveň? Na tyto otázky jsme se pokusili odpovědět během Noci kostelů, která v Pecce, stejně jako na dalších místech republiky, proběhla v pátek 23. května.

Nejzásadnějším autorem výzdoby kostela sv. Bartoloměje v Pecce je samozřejmě **Václav Kramolín**. Právě jemu byla svěřena výmalba fresek hlavní lodi kostela včetně veduty městečka a zámku Pecky. Povolán byl tehdejším kartuziánským převorem Janem Egrerem v roce 1756, tedy ve svých třiadvaceti letech. Václav Prokop Kramolín se narodil 4. července 1733 v Nymburce, stejně jako jeho o tři roky starší a také známější bratr Josef.

O tom, odkud rod se zvláštním jménem pochází, se traduje i docela dobrodružné vyprávění. Otcem bratrů Kramolínových byl podle blíže nespecifikované rodové kroniky „Andreas, syn janovského patricije Pietra Cramoliniho, jehož rodina se v roce 1723 zúčastnila spiknutí proti janovskému dóžeti. Po odhalení spiklenecких plánů Andreas se svým bratrem v noci uprchl lodí svého příbuzného do Terstu. Poté pokračovali v útěku do Augšpurku, kde je přijal rodinný obchodní partner. Zde se dozvěděli, že byl jejich otec sťat a rodinný majetek zabaven. Po studiu hudby byl nadaný Andreas na doporučení jezuitů ustanoven varhaníkem a rektorem v Nymburku, jeho bratr se dal na farmacii a odešel do Sedmihradska. Poněmčením jména Cramolini vznikl nový útvar – Kramolin. Roku 1729 se Andreas oženil s vynikající sopranistkou Katharinou Benignou, dcerou radního Smetany.“

Skutečnost ale byla pravděpodobně prozaičtější. Podle matričních zápisů se otec bratrů Kramolínových jmenoval Josef, působil jako učitel a ředitel kostelního kúru v Nymburce, a matka Barbora – rozená Smetanová. Svatba se opravdu uskutečnila v roce 1729, a to 6. ledna.

Výtvarný talent měli oba bratři – Josef i Václav a oba byli zapsáni na Akademii výtvarného umění ve Vídni. Nadanější Josef zde absolvoval sedmiměsíční studium v roce 1757–1758 a poté se vrátil do Čech, aby vstoupil do noviciátu jezuitského řádu, jehož laickým bratrem byl až do zrušení řádu v roce 1773. Josef Kramolín je považován za žáka a následovníka významného pozdně barokního malíře Ignáce Raaba, s nímž společně se podílel například na výzdobě kostela sv. Klimenta v areálu pražského Klementina a dalších kostelů, například v Děčíně, v Hradci Králové, Jihlavě nebo Karlových Varech a v jejich okolí. Svým dílem Josef Kramolín poznamenal i náš kraj – jeho fresky najdeme například v kostele v Lázních Bělohradě, v klášterním kostele v Nové Pace nebo ve sv. Vavřinci ve Staré Pace, pro kostel sv. Jakuba Většího v Jičíně namaloval hlavní oltářní obraz.

Z životopisných údajů Josefa Kramolína můžeme leccos odvodit i o jeho bratru. Je například pravděpodobné, že zakázka na výmalbu peckovského kostela byla nejprve nabídnuta právě Josefovi, kterého mohli bratrům kartuziánům z Valdic doporučit jičínští jezuité. Je doloženo, že oba řády spolu udržovali přátelské a kulturní vztahy. Jak ovšem víme, Josef měl právě v té době nastoupit ke studiu ve Vídni a bezprostředně po návratu se zase stal novicem jezuitského řádu. Je tedy možné, že z těchto důvodů přenechal zakázku svému bratru Václavovi, který se jako malíř živil.

Působil především v Nymburku a okolí a kromě freskových výmaleb církevních staveb je i autorem oltářních obrazů, ale také podobizen významných měšťanů, dokonce jsou mu připisovány i drobné žánrové obrázky. To ovšem neznamená, že by byl Václav Prokop Kramolín malířem druhořadým. Naopak, během svého života se vypracoval k vysoké úrovni iluzivní freskové i oltářní malby, kromě Pecky například v kostelích ve Staré Boleslavi nebo v Nymburku. Po několika zakázkách v Praze, na kterých se podílel společně se svým bratrem Josefem, vytvořil kolem roku 1772 své zřejmě životní dílo – je totiž autorem výmalby průčelí katedrály sv. Víta v Praze, na němž je zobrazena skupina českých zemských patronů a světců a pod nimi Karlův, tehdy Kamenný most a modlící se císařovna Marie Terezie.

Některé zdroje uváději, že byl Václav Prokop Kramolín absolventem vídeňské akademie a mistrem Staroměstského pořádku malířského, ovšem jiné doklady svědčí spíš o opaku.

Úroveň jeho díla je na městského malíře s regionálním záběrem velmi zdařilá a zvlášť kostel sv. Bartoloměje v Pecce, kde dostal při práci volnou ruku, svědčí o jeho talentu a pro Pecku má doslova zásadní význam, protože kromě výjevů ze života sv. Bartoloměje, mučedníka (zobrazen je v kostele na třech místech: nad městečkem jako jeho žehnající patron, na prostředním poli lodě kostela jako apoštol před arménským vladařem a v klenbě nad kněžištěm, jak vstupuje do slávy nebeské), malíř zachytil i podobu zámku a městečka v roce 1758. I když jinak je počítán spíš k udržovatelům starší, už překonané barokní tradice, než k výrazným svébytným tvůrcům.

Václav Prokop Kramolín zemřel 23. ledna 1799 ve svém rodném městě Nymburce. Pamětní deska je umístěna na jeho domě čp. 44.

Každý jsme dostali za úkol najít co nejzajímavější hmyz a pod lupou ho nechat prohlédnout kamarádům. Podle klíčů k určování hmyzu jsme poznávali, kterého broučka jsme našli. Když jsme úkol splnili, broučky jsme zase vypustili do volné přírody. Tuto aktivitu jsme si velice užili, moc se nám líbila a dověděli jsme se mnoho nových věcí.

Po dobrém obědě nám nezbývalo nic jiného, než uklidit pokoje, sbalit své věci a chystat se na cestu domů, i když se nikomu odjíždět nechtělo a litovali jsme, že pobyt nebyl delší.

Celý třídenní pobyt byl pro děti hrazen z fondů EU. Navíc jsme jako dárek od našeho lektora Ládi dostali konstrukci na hmyzí hotel. Ten jsme postavili na školní zahradě a při následujících hodinách kroužku jsme ho dodělali. Hmyzí hotel je určen pro drobný hmyz, který na upravených a posekaných zahradách nemá vhodné podmínky k životu.

Práce v kroužku byla zajímavá, takže nám školní rok utekl jako voda…

Monika Rejlová

esf evropský sociální fond v ČR | EVROPSKÁ UNIE | MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY | OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost
INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Školní akademie a oživlá historie na hradě

Ve středu 23. dubna se po 15. hodině pomalu začala zaplňovat tělocvična naší školy. Rodiče, příbuzní i známí se přišli podívat na to, jak to dopadlo s Kryštofem Harantem.

V půl čtvrté se ozval gong a my jsme se přenesli do doby těsně před popravou na Staroměstském náměstí 21. června 1621. Harant přemítá o svém životě, a protože se mu myšlenky stále rozbíhají, objevuje se jeho Paměť a nabízí mu pomoc. Společně pak oživují důležité momenty jeho života.

První zastavení bylo na hradě Klenová, kde se začíná psát jeho život. Seznámili jsme se s jeho rodem a erbem. Zavzpomínal na dětské hry – šachy, kuličky, střílení z luku, házení s obručí či točení káčou. Důležitý byl jeho život na dvoře Ferdinanda Tyrolského, kde se mu dostalo vzdělání. Zhlédl zde i rytířské turnaje či pasování na rytíře. Ovlivnila ho zde i hudba, později si na peckovském hradě založil i kapelu. S hudbou souvisel také tanec. Ve vzpomínkách se zachytila cesta do Jeruzaléma, Harant vzpomínal na egyptské pyramidy a nezapomněl ani na nepříjemnou situaci – přepadení Araby. Úsměv na rtech vyvolala hostina na dvoře Rudolfa II. – Harant zachránil císaři život. S pobytem na Pecce se Harantovi vybavilo soužití s manželkou Annou Salomenou. Poddaní ho zde měli rádi, často mezi ně chodil. Hradní kuchyně a řemesla v podhradí připomněly klidnější část jeho života.

Všem těm vzpomínkám přehlížel kat a brousil si svůj meč. Když mu došla trpělivost, vzpomínání přerušil a dožadoval se vykonání své povinnosti. V tom se ale objevily děti, které vyžadovaly konec jako z pohádky. Dětským přáním se snadno podléhá, a tak Haranta vysvobodily ze spárů kata a odvedly si ho. A jak řekla Paměť, proto je Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic, pán na Pecce, stále tady.

V neděli 15. června jsme na část odpoledne obsadili hrad. Scénář jsme přizpůsobili expozici. Návštěvníci, provázení Pamětí a Harantem, měli možnost v každé hradní místnosti nebo na nádvoří zhlédnout jednu ze scének ze života jeho nejslavnějšího majitele. Snad si i z netradiční prohlídky odnesli pěkné zážitky.

Poděkování patří všem, kteří se na přípravě a realizaci podíleli. Zvláštní poděkování patří Divadelnímu souboru Erben Miletín za zapůjčení krásných kostýmů a rekvizit. Stejně tak děkujeme paní Gabriele Zmátlikové z Trutnova, která rovněž ochotně zapůjčila kostýmy, stejně jako naše paní kastelánka.

Ti, kdo naše představení ještě neviděli, budou mít možnost podívat se na něj 20. září na Peckobraní.

Šárka Kodymová

Ekologický pobyt – Oldřichov v Hájích

V pondělí 12. května jsme vyjeli se žáky 8. a 9. ročníku do ekologického centra STŘEVLIK v Oldřichově v Hájích. Našeho výjezdu se zúčastnilo 13 žáků.

V pondělí ráno v 7.30 jsme nasedli do autobusu, zamávali jsme škole a jeli. Na trase jsme se zastavili na prohlídce zámku Sychrov a prošli jsme rozlehlé zahrady patřící k zámku. Poté jsme pokračovali dál a vstříc našemu třídennímu dobrodružství. Přivítání bylo vřelé a hned po ubytování nás čekal oběd. Po polední pauze si nás vyzvedla paní lektorka a mohli jsme začít. Program Co se děje v úlu nás seznámil se včelím společenstvem, dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí ze života včel, vyrobili jsme si svíčku a zápich ze včelího vosku, s kuklami na hlavě jsme prošli včelínem a ve druhé části programu jsme bádali u mikroskopů v laboratoři. Pozorovali jsme tělo včely, vosy, sršně a čmeláka. Na základě pozorování jsme vyvodili rozdíly ve stavbě těla. Drželi jsme v ruce plástve, podívali jsme se, jak vidí včela odlišně od člověka atd. Po večeři a chvilce osobního volna jsme si zahráli smyslové hry a vyzkoušeli jsme si, jaké je štěstí, že se na svět můžeme dívat. Po většinu času jsme hráli hry se zavázanýma očima. První noc byla veselá, a kdo čekal, že se vyspí, měl smůlu.

Druhý den nás čekal celodenní výlet s vyhlídkou deště. Po snídani jsme nafasovali svačiny a vyrazili jsme vzhůru asi 4 km, kde začínala naučná stezka, po níž jsme se pomocí mapy vydali rozděleni do skupinek sami. Dobrodružství samotné výpravy nám trochu pokazila početná skupina gymnazistů z Prahy, takže kouzlo nacházení cesty pomocí mapy se malinko vytratilo, když kolem sebe u každého stanoviště míjíte dav. Déšť podle předpovědi měl dorazit v 11.00. Tentokrát se meteorologové trefili téměř přesně. V 10.50 začalo pršet, a to místy pořádně. A tak jsme pláštěnka nepláštěnka přišli trochu zmoklí všichni. Ke konci trasy vysvitlo sluníčko, které svítilo až do večera. Díky tomu jsme si stihli zahrát hry zaměřené na kooperaci a důvěru ještě venku. Večer jsme si opět vytvořili vlastní program. Hry zaměřené na smysly, rozvoj komunikace a intuici nás místy opravdu pobavily.

Středeční dopoledne patřilo programu nazvanému Po stopách pastýřů. Prošli jsme celé ekocentrum a navštívili jsme v ohradách všechna zvířata, zahráli se na píšťaly a nakonec nás paní lektorka zavedla do tajů zpracování ovčí vlny. Utkali jsme si ručně náramek z vlny, metodou plstění neboli zpracování vlny nasucho jsme si vyrobili různé ozdoby a nakonec jsme si stihli vyrobit i míčky z ovčí vlny metodou „namokro."

Po obědě jsme se rozloučili a vydali jsme se zpět domů. Do Pecky jsme přijeli před třetí hodinou. Zážitky, které nestihli žáci sdělit ihned po facebooku, se školou nesly hned druhý den.

Ekologický pobyt se vydařil a myslím, že si ho žáci náležitě užili. Vždyť pro naše deváťáky to byla jedna z posledních vícedenní akcí na této škole.

Šárka Doskočilová

esf evropský sociální fond v ČR | EVROPSKÁ UNIE | MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY | OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost
INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

pozvánka

Knihovna Kryštofa Haranta pořádá

2. ročník turnaje v **ČLOVĚČE, NEZLOB SE**

a I. ročník **PEXESOMÁNIE**

KNIHOVNA – ČTVRTEK 28. SRPNA 2014 VE 13.00 HODIN

Milé děti, přijďte si k nám zahrát vaši oblíbenou společenskou hru Člověče, nezlob se a vy mladší zasoutěžit v dobře známém pexesu. Konec prázdnin tak může pro vás být i veselý. Co můžete vyhrát? Kromě zajímavých cen je hlavní výhrou pro vítěze pohár knihovny a také jsou připraveny medaile pro tři nejlepší z každého turnaje.
Tak neváhejte a hlaste se.
Účast zdarma. Ceny do soutěže věnoval Městys Pecka
Těšíme se na vás. Přihlášení účastníci mají přednost, počet soutěžních míst omezen.

Knihovna Kryštofa Haranta, Pecka 2, 507 82 Pecka, tel: 493 799 525, www.pecka.knihovna.cz

a děti jsme se dostali do města Řešova. Tam nás zavedli do kasáren a na zem těsně jeden podle druhého jsme si museli lehnout. Za malou chvíli přišli ženské a prodávaly máslo, tvaroh a vejce. Druhý den ráno nám dali polévku a maso a hezký kousek chleba. Pro jídlo bylo daleko, takže ledakdos ani nešel jíst a radši trpěl hlad. Od mináže hned zase do kasáren. To byl nedělní odpočinek. Zde, kdo držel trochu na pořádek, tak se mohl omýt. Bohužel jsou tu ale také takoví, že nežli by se omyl, radši by ve špíně shnil. Ve vnitř jsme si pak vypravovali o domovu a o kamarádech, kteří zůstali ještě na bojišti, co asi dělají, až jsme při tom usnuli.

Dne 19. dubna nás stráže ráno budily již o pěti hodinách a zavedli nás ke kuchyním k mináži. Po té jsme se loučili s městem Řešovem, v němž jsme si po týdenním pochodu přece trochu odpočinuli a na další cestu posilnili a ubíráme se zase dál k městu Lancútu. Tu se šlo zase o hladu spát, jako dle obyčejného pořádku a čekáme zase na slunko.

Dvacátého dubna ráno dostal každý polévku, porci chleba, cukr a čaj a ubíráme se po silnici dál, vespolek se bavíce, až jsme se v sedm hodin na večer dostali do Převorska. Zde nás zavedli do jednoho velkého cukrovaru, kde jsme nocovali v jednom skladišti a tak hladoví zase si lehli na podlahu a vypravovali si, až jsme z toho usnuli.

21. dubna ráno teprve jsme dostali trochu polévky a jak obyčejně se ubíráme, všelijakými řečmi se bavíce k městu Jaroslavi.

Tu nás ubytovali do kasáren na betonovou podlahu. To bylo zdravé pro nás ubohé zajatce na tak studené podušce ležet. Hladem zmořený jsem se musel dívat na ty, kteří měli peníze ještě a mohli si něco přikoupit k jídlu. Kdo nezkusil ani neuvěří, co člověk musel zakusit tou cestou přes celou Halič.

(...)

Dne 12. června jedenáctou hodinu po velikých svízelích a hladu jsme přijeli do města Elisabetgradu. Tam nás vyvedli za město pod dřevěné boudy, kde nám dali polévku do dřevěných škopíčků, jako čuňatům. Rozhlídnuvše se, viděli jsme psací stroj se stolem, několik pánů a asi třicet povozů. Hned nás napadlo, že nás zavezli sem na práci. Já a ještě jiných 49 nás bylo určeno pro dvůr Pritečenského v Morkvině, odsud asi 50 verst vzdáleného. Jeli jsme na pěti vozech a jako stráž jelo s námi pět ruských vojáků a kaprál. Vyjeli jsme na večer v 8 hodin a do Morkviny jsme přijeli druhý dne ráno v 8 hodin.

Když jsme přijeli do dvora, nejdřív nám řekli, kde je voda a umyli jsme se, neb jsme byli po té cestě zaprášení, a šli jsme snídat. Odpoledne nás hnali již do práce, hrabat seno a dávat do kup. Ubytováni jsme byli v konírně, kde jsme potom spali přes celé léto.

Dělali jsme různé práce, jedni to, druzí ono. Má první práce byla s volama. Dostal jsem dva páry volů a vozil jsem hnůj. Pomysli si, milý čtenáři, jaká to byla práce. S volama jsem nikdy neďál, a tu se neptali, umíš či neumíš. V takové nesnázi nás bylo více. Jezdili jsme pěkně pomalu, jak s volama, a poháněli „hé, hé, sob, cabé". Této práci jsem brzy ušel a přišel jsem do lepší práce pro mě. Chodil jsem na seno. Když někdy pršelo a seno bylo mokré, tak jsem okolo sadu kopali příkop, aby se nám snad nezkrátily žíly. Když někdy byl některý nemocen a nechtěl vstát do práce, tu mu pomohaly naše stráže knůtou. Kdybys se optal takového nešťastníka postiženého, řekl by ti, že by podruhé již nechtěl držet. Proto každý radši šel do práce a přemáhal se jak to šlo.

(...)

Má práce zase ve dvoře v Morkvině. První den 10. října jsem jel do Bobrince a druzí dva naši kolegové a odváděli jsme deset kusů telat pro vojsko. Při tom jsme si tam koupil dvě košile po 4 a dvě podolečky po 3 rublech a kalhoty starší za 4 r. Zprávec nám dal po rublu na ten den na zdravu. Pozdě v noci jsme přijeli domu. Druhý den jsme do poledne spali v mašteli. Do neděle jsem uklízel okolo stohu rozházené plevy a slámu. Pak jsem byl celý týden na parádní konírně. Tam se mně práce líbila. Ráno jsem pomohl vykydat hnůj a odvézt ho, přivézt vodu a očistit jednoho anglického hřebce, a podat mu slámu a oves. Na večer je to samé. Mezi tím není práce, jenom když se skrmí fůra slámy, pomoct přivést jinou. To je za dva nebo tři dni.

Nastává již zima a proto jsem dostal na práci zpravit kamna v baráku. Tyto nejsou jak u nás. Jsou celé z cihel na štorc stavených a vnitřek je rozdělen zase na šest dílu, mezi kterými prochází kouř nahoru a dolu a teprv na horu do komína. S tímto mně uteklo do soboty. Tu jsme museli všecky do Lozovatky, kde nám jeden kaprál od družiny vypravoval celou akci Rakousko-Uherska a na konec, kdo chce jít do československého vojska zde v Rusku a také chce, abychom se zapsali do organizace, která přispívá peněžně na ono vojsko. Další týden jsem čistil komíny s kolegou. Potom jsem vystavěl nové kamna z cihel v chlévě pro voly. S tímto mně zase utekl týden. Po této práci jsem ještě postavil celé kamna s plotnou a komín u strojníka. Jako přídanek od správce jsem dostal 20 R. a 30 R. na boty.

Dne 4. listopadu jsme vyplňovali listinu každý, která se odvede do Petrohradu a malý kuponek z ní bude ustřižen pak a přilepen do naší zajatecké knížky, až půjdem jednou domu. Každý má tam svoje číslo. Já mám 1832600.

Z deníku Josefa Plecháče vybráno se svolením jeho vnučky Ivany Holubové
Pokračování příště

V tomto městě nás zavedli do uzavřené školní budovy, kde jsme se trochu prospali. Ráno jsme dostali mináž, polévku a maso, čtyři kostky cukru, špetku čaje a za slunečného dne jsme se zase vydali na cestu. Bylo by dost veselo tou cestou, kdybychom dostali aspoň dost najíst, ale to jednou za den je přece trochu málo na naše marše. Musíme však býti zticha. Když jsme přišli ke studni s vodou a chtěli se trochu napít, bily nás knůtou (bičem) naše stráže a hnaly nás pryč. Tam s námi zacházeli ti bratři Rusové. Bude to asi divná vyhlídka do budoucna. Tak jsme se šťastně dostali do večera do Frýštaku. Tu nás zase rozdělili do polorozbořených domů bez oken a dveří a v nich jsme přespali do rána a čekali na jídlo. Ráno 14. dubna jsme se tak zpola najedli a zase nás hnali přes vesnice a města až do půl jedenácté hodiny večer, kdy jsme přišli do vsi Oděři.

Tu byl nocleh jako předešlý den. Ráno 16. dubna jsme se najedli a zase tou vzpomínkou na svou ženu

k. u. k. Intendanz des Militärkommandos in L[illegible]tmeritz. Č. j. 160702-18

M. A. Nr. 99309 von 1918.

Zahlungsauftrag

die Pensionsliquidatur der k. u. k. Intendanz des Militärkommandos in Wien. / Budapest. *)

Standeskörper: Militärinvalidenhaus Prag / Nagyszombat *) Charge: Res. Inft. J. R. 74 (1904–4361)

Vor- u. Zuname: Josef Plecháč

Domizil, letzte Post und Adresse: [illegible] Ersbaon. d. J. R. 74

Die Gebühren werden zuerkannt für die Zeit vom: 1. November 1918 an auf ein Jahr zurück

sind zu erfolgen: monatlich

für Rechnung des	Gebühren	in Ziffern K	in Ziffern h	in Worten Kronen	jährlich	Anmerkung
Heeres-etats-titels 10	Invalidenpension . .	84	–	achtzig vier	1	25% berufsunfähig
	Verwundungszulage					
	Personalzulage . . .	96	–	neunzig sechs	1	

Leitmeritz, am 5. Okt. 1918.

L. S.

Für den Intendanzchef: [illegible]

Der Obengenannte, geboren im Jahre 1893, heimatsberechtigt (zuständig) in Ober-Javor Bezirk (Komitat) Neutraer, hat durch 7 Jahre, 1 Monate und 16 Tage gedient u. den Feldzug [illegible] mitgemacht. Derselbe ist berechtigt, die [illegible] zu tragen, Grundbuchdaten des Militärinvalidenhauses in v Praze. Heft 428 Blatt 86

Praha, am 12. List 1918

Unterschrift des Kommandanten des Invalidenhauses: [illegible]

(Stampiglie, Dienstsiegel.)

*) Nichtzutreffendes streichen.

Platební příkaz k vyplacení finančních příspěvků Josefu Plecháčovi při jeho pensionování v listopadu 1918.

Činnost informační kanceláře a výstavy v Pohádkové Pecce byla zahájena 8. června 2013.

Pohádková Pecka vznikla na základě knihy Peckovské pohádky dědečka Aloise od autorky Nadi Hamanové. Dědeček Alois v ní vypráví historii městečka Pecky formou pohádkových příběhů. Podle těchto pohádek vytvořila Naďa Hamanová rozsáhlou výstavu v jednom z nejstarších domů na náměstí v Pecce pod názvem Pohádková Pecka.

Seznamuje v ní návštěvníky s životem v městečku v dobách dávno minulých a také s historií jednotlivých staveb a řemesel. Návštěvníci zde mohou vidět například ševce, kováře, mlynáře, truhláře, nebo pekaře, ale také pohádkové peklo, víly, hrad Pecku i s rytíři, pivovar a rybník hastrmánka Pecičky. Hastrmánek se také stal ústřední postavou celého pohádkového dění v Pecce.

Jednotlivé pohádky i řemesla mají své koutky doplněné postavičkami. Jsou zde k vidění jejich nástroje, které ke své práci používaly, a také výrobky, které vyráběly. Celá výstava je doplněna starými obrázky městečka Pecky i různými starožitnostmi a dokumenty týkající se jednotlivých pohádek. Vše je doplněno dobovou výzdobou.

Pecka je součástí Pohádkového království, které má v naší republice více než 300 pohádkových míst, která jsou zapojena do tohoto projektu.

První pohádkový král Troška I. zvaný vládl tomuto království 10 let.

V loňském roce odstoupil pro pracovní přetíženost ze své funkce a vládu předal Václavu Vydrovi.

Královskou korunu předal v Českých Budějovicích novému pohádkovému králi hejtman Jihočeského kraje Jiří Zimola. Tato akce byla uskutečněna během veletrhu cestovního ruchu. Byla na ni pozvána i Pohádková Pecka. Naďa Hamanová na této akci propagovala Městys Pecku.

Korunovace nového krále se zúčastnili zástupci všech pohádkových regionů.

Na dny 30. května a 1. června 2014 byla Pohádková Pecka pozvána na pohádkový festival do Hodonína a Holíče, kde opět propagovala celé městečko Pecka.

Těchto akcí se zúčastnilo na 6 000 lidí. Zástupci Pohádkové Pecky, Naďa Hamanová, Lída Vaisová a Lenka Mindlová, celé dva dny, kdy tyto akce probíhaly, zvali návštěvníky festivalu na obou zámcích, jak v Hodoníně tak i na Slovensku v Holíči, k návštěvě Pecky.

Návštěvníkům bylo rozdáno 750 letáků s pozváním k nám na hrad, do městečka, kempu a na výstavu v Pohádkové infokanceláři.

Zlaté pecky z Pecky, které splní přání všecky, poslané návštěvníkům Pohádkového festivalu panem Hynkem Kalistou z Galerie Kredum, byly rozebrané do poslední.

Návštěvníci také obdivovali knihy vydané Městysem Pecka i Peckovské pohádky.

Reklamu nám dělal sám ceremoniář herec Jan Čenský, který nesl darované knihy v pohádkovém průvodu od radnice v Hodoníně až na zámek v ruce.

Pohádkovou stránku připravila Naďa Hamanová

U nás je stále živo…

Výtvarní šikulové i šikulky, malé hudební hvězdičky, ladné tanečnice, zdatní sportovci, zvídavé děti… to všechno jsou naše děti.

Ptáte se kde? V mateřské škole v Pecce se rozhodně nenudíme a vlastně ani na nudu nemáme čas. Když se začtete do následujících řádků, dozvíte se, co jsme s dětmi za poslední tři měsíce dělali.

Kromě každodenních pravidelných vzdělávacích činností, pobytů venku, práce v jednotlivých kroužcích jsou to i činnosti, které pro děti vymýšlíme, hledáme a zajišťujeme. Tak třeba když se vrátíme zpět k Velikonocím – tak to bylo nejen velikonoční zdobení s rodiči ve školce, ale i příprava na velikonoční prodej při otvírání hradu Pecka. A to se měly naše malé ruce co ohánět, abychom se dobře připravili na návštěvníky hradu. Další vyrábění z papíru, keramické hlíny a dalších materiálů nás čekalo následující měsíc, kdy slavily svůj svátek maminky a babičky. Pro maminky si děti připravily nejen dárky, ale především velice pěkná vystoupení, která nemohla ponechat v klidu žádné oko a potěšila každé vnímavé srdíčko. Mladší děti vystoupily s pěkným představením o paraplíčku, které pomohlo zvířátkům za deště. Starší děti si pro rodiče připravily téměř muzikálové vystoupení O dvanácti měsíčkách. Děti zvládly nejen náročné písně Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře, ale i doprovodný veršovaný text a především ukázaly, že se dokáží vyjadřovat i po dramatické stránce. Potlesk rodičů byl doopravdy jako na divadelní scéně a to byla veliká odměna nejen pro děti, ale i pro paní učitelky. Pokud se tady zmiňuji o hudebních schopnostech dětí, nesmím zapomenout říci, že se 4 holčičky – Natálka Machková, Natálka Pukšová, Zuzanka Drábková a Žanetka Prausová pod vedením Veroniky Zahradníkové zúčastnily již známé pěvecké soutěže Novopacký slavíček. Za svoje výkony se rozhodně nemusely stydět a umístily se na pěkných místech ve stříbrném i bronzovém pásmu. Zpěv má blízko k tanci. I tomu se v naší MŠ daří. Holčičky pod vedením Michaely Pospíšilové zvládají taneční kroky jako zkušené tanečnice.

Z hudby a tance se nyní dostaneme do přírody. Pravidelné vycházky a výlety do blízkého okolí Pecky každým rokem vrcholí prodlouženým víkendovým pobytem předškoláků v Krkonoších ve Velké Úpě. Letošní příjemné počasí nám umožnilo uspořádat pěší výlety na Černou horu, do Krakonošova údolí, do Pece pod Sněžkou a na Růžohorky. Během pobytu děti poznávaly faunu i floru, uvařily si z Krakonošových bylinek lahodný čaj a po Krakonošových knedlících se jen zaprášilo. Škoda jen, že ty čtyři dny na horách utíkají tak rychle. Krakonoš byl s dětmi na horách spokojen, a proto jim zanechal i poklad, který si děti musely najít.

V MŠ mají děti neustále nějaký pohyb. Ať jsou to vycházky, pěší výlety, pravidelné cvičení, tělovýchovné kroužky anebo také účast na olympijských hrách MŠ Novopacka, které se letos konaly v pátek 13. června 2014. V závodech v běhu na 40 m, 300 m, ve skoku dalekém a v hodu míčkem se naše MŠ umístila na 6. místě. Dvě děti – Matěj Sůra a Veronika Mikulková – získaly zlatou a stříbrnou medaili v hodu míčkem. Letošní přípravy na olympiádu nám komplikovala dlouhotrvající nepřítomnost dětí v MŠ. Na dětské olympiádě tak pro nás platilo heslo: Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Nemyslete si, milí čtenáři, že si děti ve školce jenom hrají. Starší děti čekala na jaře také spousta práce. Protože jsme se zapojili do environmentálního programu Mrkvička a chceme si trochu vylepšit naší zahradu, rozhodli jsme se vybudovat na školní zahradě záhonky, na kterých nám již teď rostou nejen květiny, ale i bylinky, hrášek, dýně, jahody a okrasné dýně. Tatínkové nám pomohli při budování záhonků, děti si samy nanosily hlínu do záhonků a sazenice si zasázely či semínka zasely. Zde bych chtěla poděkovat těm rodičům, kteří nám na školní zahradě pomáhaly při úpravě terénu, při budování záhonků i při sázení nového živého plotu kolem školky. V současné době probíhají nátěry stávajícího zahradního zařízení, plotu kolem MŠ a čeká nás oprava střechy zahradního domečku. Snad se ještě nějaká pomocná ruka ze strany rodičů najde a pomůže nám.

První světová válka – z deníku vojína

Je 19. března, kterýžto den bude hluboko zapsán do mojí paměti. Zajisté, že i vy, drahé moje doma, dnes také vzpomínáte a nedovedete si ani představit, v jakém života nebezpečí se nacházím. Nepřítel přímo do zákopů nám házel koule z děla. Utekli jsme po hluboké, plné vodou a blátem strouze pod kopec, kde jsme hledali svoji spásu, ale ani tam nebyla jistota živobytím. To bylo tak do odpoledne, kdy jsme opět vlezli do svých zákopů. Bylo slunečno a teplo, nežli jsem zase přišel zpět do svého příbytku, byl plný vodou. Takto v něm nemůžu obývat, musel jsem vzít šálek a vodu vylévat před zákop. Ještě jsem nebyl s prací hotov, když tu znova spadla koule nepřátelská přímo před můj zákop. Nechám práce a přikrčím hlavu do země, druhá rána již nebyla a střelba ztichla nadobro. Vybral jsem vodu a lehl si, abych si trochu odpočinul. Usnul jsem. Probudiv se střelbou našich pušek, vidím se opět celý ve vodě. Zase jsem si musel vodu vylít, nechtěl-li jsem do rána zamrznout v té vodě. Druhý den nás vystřídala druhá setnina. 22. března časně z rána ještě za tmy ustoupili jsme o jeden vrch do zadu. Přišli jsme do zákopů plných vodou, a hlavu nesměls vystrčit, byl-li ti milý život. Zde jsme byli do 26., kdy jsme zase ustoupili o vrch zpět, kde nás doplnili novými bojovníky, hochy to od 8. pluku z Moravy. Tu jsme dostali kolik dní uvařené jídlo, které bylo tak kyselé, že to nikdo nemohl ani jíst. Tak to dopadá, když se člověk dost natěší na to jídlo, musí mít hlad dál a mlčet.

Druhý den z rána jsme nastupovali na nepřítele do prudkého kopce. Nepřítel na nás spustil tak prudkou střelbu, že jsme byli nuceni utíkat zpět a ukrýt se v rokli. Mnoho nás uteklo až do vesnice, kde jsme vlezli do stodoly a zde si vařili kávu. Na večer se měl postup opakovat, ale my jsme ve vsi nic nevěděli a zdrželi se do noci. Teprve nás napadlo, abychom se poohlédli, kde je pluk. Nebylo však již ani živé duše. Šli jsme na ono místo, kde druzí byli a vidíme na čerstvě napadaném sněhu stopu, po které jsem se vydal. Šel jsem sám, ostatní zůstali vzadu. Jdu dlouho a dlouho a pořád nikoho nemůžu najít, až po dlouhé době jsem konečně je našel, jak oni v zákopech již si topějí. Na mě zůstalo místo, kam nikdo nechtěl lehnout, neb tam byla mrtvola vojínova. Vynesl jsem ji za pomoci kamaráda před zákop a upravil vnitřek a lehl do něho.

Druhý den večer jsme všichni dělali zase veliký ústup. Říkali nám, že jdeme na odpočinek do zadu. My jsem šli, ale ne na odpočinek, nýbrž zase do předních zákopů. Mrzlo jen fičelo, když nás vedli do vysokého kopce, kam jsme pospěli k ránu a tam si vyházeli úkryt ve sněhu, kterého bylo až na dva metry a více. Ačkoli tento úkryt byl špatný proti nepříteli, přece jsme byli v něm dost bezpečni životem, protože byl vysoký a hustý les a nepřítel na nás neměl nijakého cíle. Odsud jsme nestříleli. Stále jsem topil a vařil, co se dalo.

Čtvrtý den ráno náš komandant hlásí: „Ales mir nach!“ Vzal každý svoje saky paky a sešli jsme do hluboké rokle, kde jsme pojedli a putovali dál do strašně prudkého kopce do polopřipravených zákopů. Tu jsme byli zase dobře kryti lesem. Tu jsem se zdrželi do 10. dubna, kdy jsme opět ustoupili vzad. Na cestě jsme poobědovali a nastoupili další cestu. Přijda pod jeden kopec, tu jsme zůstali stát, když tu najednou přiletí granát přímo před nás. Tu jsme hnedle se dali do práce, dělat úkryt. V malé chvíli jsme byli hotovi a vlezli do něho. Tu jsme také dostali chleba a ostatní věci, které jsme k životní potřebě potřebovali. Na večer jsem si uvařil kávu a připravil též na druhý den do polní lahve. Sníh padal celou noc.

Je ráno 11. dubna. Za prudké vánice sněhu, tak že nebylo ani na 50 kroků vidět, jenom strašný rachot děl a pušek z obou stran, takže kuličky se sypaly a zákop se nám začínal bořit, což trvalo od 10 hodin ráno do 4 odpoledne a sníh čím dále tím více sekal do očí a větší tma se dělala, tu na pravém křídle nepřítel prorazil naši frontu, o čem my jsme ani nevěděli a do poslední chvíle stříleli, když tu slyšíme od pravé strany „palbu zastavit“ a nepřítel se na nás žene s bodákem v ruce ze zadu. Vrhnuvše se k nám blíže, rozdávali prudké rány tomu, kdo se nechtěl vzdát a hnali nás za jejich frontu, kde jsme zahazovali vojenské naše nepotřebné věci. O tom, jak s ním nakládali jako se zajatci, pomlčím. Celou noc jsme ustupovali odtud, kde každou chvíli se některý odebral na onen svět.

Co jsme zakusili cestou první noc po zajetí, se nedá ani vypsati. Vedli nás po kolena blátem úžlabinami hor k městečku Vola Michova, kde nás nechali dlouho stát, až jsme byli celí zmrzlí. Přední byli ubytováni ve městě a my zadní, když jsme dost zmrzli, vedli do 8 hodin ráno, kde jsme na jednom nádraží měli asi dvě hodiny odpočinek. Potom nás opět vedli blátem až do pozdního večera, kdy teprve po tak daleké cestě jsme se mohli do rána vyspat pod střechou. Když jsme ráno vstávali, šla z nás pára, jako když v továrně praskne kotel, takže jsme jeden druhého ani neviděl. Pak nám dali trochu polévky a od desáté hodiny nás zase vedli těmi kalužemi, až jsme na večer šestou hodinu přišli do vsi Rimanova.

Tu nám dali pár kousků sušeného chleba, čtyři kostky cukru, na špičku nože čaje a vedli nás do rozbitého domu bez dveří a oken, kde jsme si lehli na zem a zmrzovali dál. Kdo chtěl udělat čaj, musel si vodu koupit. Šálek za 20 kr. a bochníček chleba za 3 K. Kdo chtěl trochu hlad zahnat, musel nejméně za 2 K. chleba sníst. Druhý den ráno jsme teprv dostali kousek nakládaného masa, polévku a bochníček chleba na deset mužů a kaši z jáhel. Potom čtyři kostky cukru a šlapali jsme dál do města Krásno.

100 let Žižkova

Vážení spoluobčané,
uplynulo 100 let ode dne, kdy 18. června 1914 Městský úřad v Pecce vyslovil souhlas s přejmenováním části obce „za rybníkem“ na Žižkov. Stalo se tak na základě žádosti tehdejších usedlíků v této lokalitě.

Již po několik let pořádají obyvatelé Žižkova na popud paní Heleny Blažíkové „Žižkovskou pouť“, tj. setkání občanů nejen ze Žižkova, ale všech, kterým se na Žižkově líbí a rádi se sem vracejí. Scházíme se ve skále, abychom si zavzpomínali, zazpívali, pobavili se a v přátelském posezení strávili pěkné odpoledne i večer.

Nejinak tomu bude i letos v době stého výročí Žižkova. Sejdeme se ve skále v pátek 8. srpna 2014 v 15.00 hodin.

Budeme velmi rádi, když spolu s námi oslavíte toto jubileum. Těšíme se na vás.

Za organizátory
Irena Nyčová a Jana Mašková

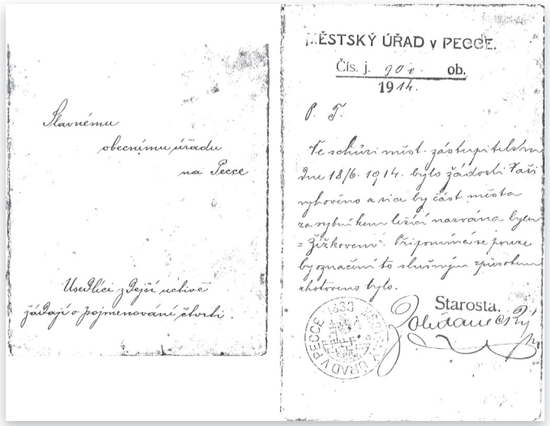
MĚSTSKÝ ÚŘAD v PECCE.
Čís. j. 904 ob.
1914.
P. T.
Staroste.

Vzpomínáme

Dne 2. května jsme se v novopacké smuteční síni rozloučili s naší peckovskou občankou, milou sousedkou a drahou kamarádkou paní Helenou Blažíkovou.

Odešel člověk, který si zaslouží naši hlubokou úctu a uznání za pracovitost, lásku, obětavost a radost, kterou rozdávala svým jednáním. Dlouhá léta byla cvičitelkou starších žen v Pecce, později v Nové Pace, organizovala zájezdy za kulturou, byla náruživou čtenářkou a milovnicí historie, nikdo z nás se jí nevyrovnal v kuchařském umění, přispívala svými články do Listů Peckovska.

Moc nám chybí zastavení s ní, společné procházky, debaty na nejrůznější témata a její cenné rady a životní zkušenosti.

Je tu po Tobě smutno a prázdno, milá Helenko. Děkujeme za to, jaká jsi byla, a nikdy nezapomeneme.

Jana Mašková a Irena Nyčová

Za Helenou Blažíkovou

Blíží se 100. výročí, kdy byla pojmenována část Pecky Žižkovem. Jako vždy scénáristka, režisérka i producentka v jedné osobě, vzácná žena našeho krásného městečka Pecky Hela Blažíková připravovala to slavné výročí. Žel její jméno už musíme spojovat s časem minulým.

Když v zaplněné novopacké smuteční síni jsme se s Helou loučili, Jarka Stárek poznamenal: „Každé setkání s ní bylo spojeno s milým překvapením.“ Že toto překvapení nám připravila tak nečekaně, to bolet nepřestane. Rčení, že každý člověk je nahraditelný, platí jen částečně, stačí připojit slůvko jak a zjistíte, že u osobnosti, jakou Hela Blažíková byla, náhrada neexistuje. Ke 100. výročí Žižkova žel na své mnohé pozůstalé bude již přihlížet naše zlatá Helena z výšin. Jak jsme ji znali, bude nám všem přát jen a jen vše dobré. Dobré slovo či zajímavou historku obzvláště z dob mladých let měla vždy po ruce, tak jako perfektní pohoštění obohacené duchovní přílohou. Tu umí předávat jen ti, s nimiž i setkávání bývá pohlazením duše. Naše milá přítelkyně a kamarádka nám nezemřela, jen odešla tam, kde věříme ve shledání.

Za žižkovské i přespolní přátele a kamarády
Láďa Tázlar a Jirka Tichý

Děti pomáhají i Čendovi Časákovi, kterému nosí do školky starý papír a plastová víčka a učí se tak třídit odpadový materiál a získávají základní poznatky o ochraně přírody. Zábava i poučení, takový byl náš na výlet do ZOO ve Dvoře Králové nad Labem. Předškolní děti pojedou do konce roku ještě jednou za zvířátky, kdy budou mít prohlídku zahrady a především části s exotickými zvířaty pod vedením zkušeného ZOO lektora. Zábavu i poučení našly děti s rodiči i na Dobrodružné výpravě po stopách Kryštofa Haranta, kterou pořádalo Občanské sdružení Bezdružic spolu s naší mateřskou školou. Více informací o této akci najdete v jiné části Listů. Hlavně o zábavu šlo v sobotu 14. června, kdy jsme společně s hasiči ze Lhoty u Pecky pořádaly u místní hasičárny Dětský den. Odpoledne plné her, soutěží, dovádění na skákacím hradu, na skluzavce, práce s historickou koňskou stříkačkou, střelba ze vzduchovky se vydařilo, všichni si ho dostatečně užili a spokojeni odcházeli domů. A to je to hlavní.

Konec školního roku je vždy spojen s událostí, která k němu patří, ale nám všem je při ní trochu více smutno. Je to rozloučení s našimi předškoláky. Letos jich z MŠ do základní školy odejde 12. Rozloučení je čeká v pondělí 23. června a den nato – v úterý 24. června zveme všechny ostatní děti, kamarády, starší spolužáky ze školy a samozřejmě i rodiče na zahradní posezení s opékáním buřtů, s hrami a překvapením pro děti.

Pak už se nám školka na chvíli uzavře. Děti půjdou na prázdniny, paní učitelky, školnice i uklízečka na dovolenou. Tak jako ostatní budeme užívat zaslouženého odpočinku. Přeji všem, aby si prázdniny a dovolenou užili co nejlépe, ať nám všem sluníčko pěkně svítí a ať načerpáme všichni plno sil do dalšího školního roku, kdy k nám do MŠ zavítá „jedenáctka“ nových dětí, které byly u zápisu do MŠ na nový školní rok. Děkuji všem příznivcům, sponzorům, rodičům za pomoc a přízeň naší MŠ, učitelkám za odvedenou práci a po odpočinku se budu těšit se všemi zase na viděnou.

Školka odpočívat o prázdninách nebude. Budou v ní probíhat opravy rozvody vody a drobné opravy a úpravy. Proto se MŠ po dobu svého provozu o prázdninách přestěhuje do budovy základní školy.

Ještě jednou. Hezké léto, pěkné prázdniny, příjemnou dovolenou.

za MŠ Pecka
Jana Murdychová

Po stopách Kryštofa Haranta na Jeruzalém

V sobotu 7. června, čtyři sta padesát let po narození Kryštofa Haranta, jsme se rozhodli vydat po jeho stopách do Jeruzaléma. Protože mezi poutníky dobrodružné výpravy byla spousta dětí, a ty musely v pondělí zpátky do školky nebo školy a jejich rodiče zase do práce, bylo třeba přehodnotit cíl celé cesty. Vyměnili jsme tak opravdové svaté město na Blízkém východě za kopec ukrytý v peckovských lesích a namísto leteckého zájezdu jsme vyrazili po svých. Na děti a jejich rodiče čekala na pětikilometrové trase řada úkolů. Na cestu bylo třeba nachytat dostatečné množství ryb, najít poztrácené poštovní známky, poznat cizokrajné rostliny a určit stopy zvířat, prolézt lanovými překážkami… Děti musely pomoct najít celníkům zatoulaná razítka do jejich pasů, pomocí skládačky otevřít bránu Jeruzalému, ve kterém rodiče při loupání a krájení cibule vzlykali u Zdi nářků, sestoupit do hluboké jeskyně kvůli studiu prehistorických maleb a konečně kousek před cílem doplout na kánoích k opuštěnému ostrovu pro poklad. Výprava zvolila pro dobrodružné putování termín se skvělým počasím, a tak i kdyby někdo náhodou nezvládl kormidlování lodi, na sluníčku by zase rychle uschl. Naštěstí všichni úspěšně všechny úkoly zvládli a šťastně dorazili do samého cíle u hájenky u Wolfů. Sladká odměna v cukrárně tak byla zaslouženou tečkou za výpravou. Věříme, že se všem účastníkům odpoledne strávené v přírodě líbilo a že je nohy přestaly brzo bolet. Výpravu pro děti uspořádalo o. s. Bezdružic společně s mateřskou školkou.

Jan Murdych

Naši druháčci začínají číst

Naučit se všechna písmenka abecedy ještě neznamená umět číst. To je potřeba stále trénovat. Vědí to už i žáci 2. třídy ZŠ Pecka, kteří po loňském pasování obdrželi mimo spousty jiných odměn i průkazku do knihovny na rok zdarma. Není pochyb o tom, že čtení u dětí je v dnešní době důležité. Knihovna v Pecce proto ve spolupráci se základní školou vytvořila projekt „První čtení“.

Projekt byl zahájen 26. září 2013. Druháčci celý rok využívali možnosti chodit do knihovny a půjčovat si knihy. Každý měsíc se konala jedna schůzka. Děti obdržely zdarma čtenářský deník, který byl vytvořen speciálně pro tuto příležitost, a k němu nezbytné instrukce, jak mají postupovat při jeho vyplňování. Poté si vybrali každý jednu z vystavených knih připravených přímo na míru podle jejich věku a s přihlédnutím k jejich čtenářským dovednostem.

Další schůzky konané pravidelně jednou za měsíc obsahovaly vše, co mělo motivovat děti ke čtení. Každé ze setkání se tedy neslo v podobném duchu: Děti vyprávěly o knížkách, které přečetly, zprvu říkaly pouze hlavní údaje o knize, později na dalších schůzkách přidávaly i obsahové informace a svěřovaly se s tím, co se jim v knize nejvíce líbilo. Nakonec tři vybraní žáci připravili na jedné z posledních návštěv knihovny zajímavé referáty o knize, kterou přečetli.

Každé úsilí by mělo být náležitě oceněno: Děti dostávaly razítka a malé odměny za splnění všech úkolů ze čtenářských deníčků. Závěrečná červnová schůzka byla vedena ve slavnostním rázu. Vyhodnotila se celková roční práce všech dětí a ti nejsnaživější dostali zvláštní odměnu. Všichni pak obdrželi osvědčení ve formě pamětního diplomu a poté si pochutnali na malém občerstvení, které pro ně bylo připraveno.

Stejný projekt absolvovali i žáci čtvrté třídy, kteří sdílí se svými o dva roky mladšími spolužáky stejnou třídu. Vznikla tedy i možnost třídy mezi sebou porovnávat. Zpočátku byli čtvrťáci samozřejmě mnohem lepší, ale během roku se dařilo druhákům tak zlepšovat, až je na některých schůzkách dokonce předehnali – co se týče splněných úkolů.

Důležité ale je, že děti si pomalu vytvořily čtecí návyk a naučily se využívat knihovnu. Jistě není nutné připomínat, jak potřebné je v dnešní době pro děti čtení, které zvětšuje slovní zásobu, rozšiřuje hranice poznání, zlepšuje myšlení a paměť – jak nedávno zjistili vědci – a rozvíjí představivost. Náš projekt k tomu jistě výrazně napomohl.

Projekt „První čtení“ byl ukončen. Nyní již záleží na každém ze zúčastněných dětí, zda budou ve čtení pokračovat a i nadále navštěvovat knihovnu. Doufejme, že i rodiče je na jejich cestě ke knize a čtení budou i nadále podporovat. A my se již těšíme na další druháčky a na nový start našeho projektu.

Na závěr bychom rádi touto cestou poděkovali p. učitelce Mgr. Janě Morávkové za výbornou spolupráci na tomto projektu.

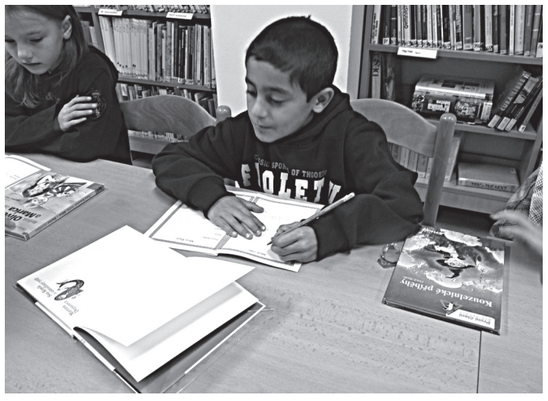

Léto

Letní čas je zase tady
navštívíme zámky, hrady
Do světa si vyjedeme
dobrodružství zažijeme

Svět je hezký, ale domů
vrátíme se rádi znovu
Všechno kvete, všechno voní
slunce zve nás ke koupání

Do kempu se vypravíme
tam je hezky, to my víme
Na šermíře vyjdem na hrad
to má každý Peckovák rád

A nežli se unavíme
knihovnu pak navštívíme
Dobrá kniha, posezení
– nad to přece v světě není!

Děti na „harantovské nocování“ jen tak nezapomenou

Mimořádnou akci pro děti uspořádala Knihovna Kryštofa Haranta k příležitosti oslav 450. výročí narození významného hradního pána na Pecce. Noc s Kryštofem Harantem se konala 13.–14. června a zúčastnilo se jí 19 dětí různých věkových skupin. Ty se v průběhu akce dozvěděly nejen mnoho o životě známého cestovatele, hudebníka, spisovatele a politika, ale také se proměnily v poutníky a samy si zkusily podniknout podobnou cestu, kterou Kryštof ve své cestopisné knize sepsal. Klikatá pouť po Pecce plná nelehkých úkolů spolu s mimořádnou zastávkou na občerstvení dovedla děti na až na hrad. Zde je uvítal sám hradní pán a pozval je na prohlídku hradu, která se konala za jeho účasti.

V pozdních nočních hodinách stihli mladí dobrodruzi ještě najít poklad a opéct špekáčky. Pak už čekalo nejstatečnějších 12 účastníků to největší dobrodružství – spaní na nádvoří hradu. Přestože počasí nebylo během dne ideální k nocování pod širým nebem, na noc se přeci jen malinko oteplilo. To zřejmě sám Kryštof zařídil dětem, aby o tuto neobyčejnou příležitost nepřišly. Nevšední zážitek a upomínkové dárky, které si děti druhý den odnesly, jim jistě budou tuto událost dlouho připomínat. Velké poděkování za pomoc na této akci patří zvláště Nadě Hamanové a p. učitelce Šárce Kodymové. Nezbývá než se těšit zase za 450 let na další Noci s Kryštofem Harantem: na shledanou.

10 důvodů proč trávit čas s knížkami

1) Čtení je zábava ušlechtilá, rozšiřuje slovní zásobu, zlepšuje vyjadřování.

2) Čtení je zábava relativně levná a skladná – zvláště pro ty, kteří navštěvují knihovnu.

3) Čtení rozvíjí představivost, do knihy se toho vejde více než do filmu, ale přitom nechává prostor pro vlastní fantazii.

4) Knihy jsou super téma pro rozhovor.

5) Knihy jsou i prostředek poznávání nových lidí, například při cestování hromadnou dopravou, kdy si někteří lidé mohou vykroutit krk zvědavostí, co to čtete zajímavého.

6) Knihy vzdělávají – stále můžete překvapovat novými znalostmi, které jste z nich získali.

7) Knihy jsou lepší než prášek na spaní (hlavně ty odborné).

8) Už žádné nudné čekání – čtení je super výplň mikročasů, navíc na rozdíl od kouření zdravé.

9) Můžete být kdykoliv na cestách – bloudit Amerikou, Skandinávií, exotickými zeměmi, ale i třeba Narnií a to skoro zadarmo

10) Kniha je super dárek, může být i stará, přečtená, vždy je vhodná pro věnování ke všem slavnostním příležitostem, ale i třeba jenom na památku.

Zdroj: vlastní zkušenosti a internet

dvoustránku připravila Lenka Knapová